

อวาลอน

กับ วิหคเพลิงอมตะ 4

THE APEX PREDATOR : เขียน · Kerogi-Haku : วาด

บทนำ

สองเดือนต่อมา ณ โลกมนุษย์

“อ่า” เราถอนหายใจขณะมองดูประตูบ้านหลังหนึ่งซึ่งมีป้ายเขียนบอกไว้ว่า ‘บ้านคิทชีเนะ’

“เห็นคุณแม่มีสีกีบอกว่าเขาจะกลับมาวันนี้สินะ” เราพูดกับตัวเองก่อนจะละสายตาไปมองออกข้างประตู

กตเคยดีไหมนะ แล้วถ้าเกิดวากลับมาแล้วล่ะ

“เอายังไงดี...”

ตอนนี้ใจของเรากำลังร้อนรน ไม่ได้เจอหน้าเขามาตั้งสองเดือน เห็นคุณแม่มีสีกีบอกว่าเขาไปฝึกวิชากับเทพอินารีนี่นา

“อ่า เอละ!” เมื่อเราตัดสินใจได้ เราก็ยื่นมือที่สั่นระริกไปกดมัน แต่แล้วผู้หญิงคนหนึ่งก็เปิดประตูออกมาก่อนที่จะทันได้กดออก

“หืม? อ้าว หนูเที่ยวมาทำอะไรที่นี่จะเนี่ย พอดีเลยๆ ระบายปากหนู เทียร์ไฝบ้านแทนแม่มากแป๊บนึงนะจ๊ะ แม่ขอไปทำธุระข้างนอกสักครู่” ผู้หญิง

ที่พูดอยู่กับเราคือ คิทชีเนะ มิสึกิ แม่ของวา

“อ๊ะ คุณแม่ครับคือว่าผม...” เรายังพูดไม่ทันจบ คุณแม่มึสึกิก็ก็นเดินผ่านหน้าเราไป แล้วโบกมือเรียกรถแท็กซี่ที่แล่นผ่านมาพอดี

“แป๊บนึงนะจ๊ะ เดี่ยวแม่จะรีบกลับมา” เมื่อเธอกล่าวาจบรถแท็กซี่ที่เธอเพิ่งขึ้นป็นิ่งก็แล่นออกไป ทั้งเราให้อยู่หน้าบ้านคนเดียว

“อะไรหว่า”

เราเปิดประตูบ้านเข้าไป

อ้อ...ขอโทษด้วยนะ เราลืมนะนำตัวไป เราชื่อ เทียร์ เป็นธิดาขององค์ราฟาเอลกับองค์ริเวอร์น่า

ใช่แล้วธิดา พวกคุณฟังไม่ผิดหรอก แม้เราจะแต่งตัวเป็นผู้ชายและที่โรงเรียนเซราฟิมเราจะปลอมตัวเป็นผู้ชาย แต่จริงๆ แล้วเราเป็นผู้หญิงนะ จะบอกให้

ส่วนทำไมเราถึงต้องมาแต่งตัวเป็นผู้ชายแบบนี้ เราเองก็มีเหตุผลส่วนตัวของเรา

‘หนูว่าเทียร์ตอนแต่งตัวแบบนี้ดูดีมากเลย’

อา...คำพูดของวาที่ชมเราเมื่อสามปีก่อนยังตราตรึงใจเราจนถึงตอนนี้ เราโอเวอร์เกินไปรีเปล่านะ

“เอ่อ ขอบคุณด้วยนะครับ” เรากล่าวก่อนจะถอดรองเท้าแล้วเดินเข้าไปในบ้าน

“หืม? ไม่มีใครอยู่เลยจ้ะหนอรอ” พอกวาดสายตาดูรอบๆ ก็พบว่าไม่มีใครอยู่ในบ้านหลังนี้เลยแสดงว่ายังไม่ถึงจ้ะหนอรอ

คุณพ่อไม่เคยไปทำงานข้างนอก คุณแม่นั้นก็เพิ่งฝากผ้าบ้านก่อนจะออกไปเมื่อกี้ จันท์โยวโกะกับคุณลิเวียละ

“เห็นคุณแม่มึสึกิบอกว่ามีเรื่องของคุณลิเวียจะเซอร์ไพรส์ แต่ว่าคุณลิเวียหายไปไหนกันนะ” เราเพิ่มพ้ำ

ในตอนนั้นเองเราก็เกิดความคิดแปลกๆ เมื่อรู้ว่าบัดนี้เราอยู่ที่บ้านของวาคนเดียว

ใช่แล้ว อยู่คนเดียว ไม่มีคนอื่นอยู่ด้วย จะทำอะไรก็ไม่มีใครเขารู้...

“จะเป็นอะไรไหมนี่...” เราเดินขึ้นไปบนชั้นสองของบ้าน แล้วมาหยุดอยู่ที่ประตูบานหนึ่ง หน้าประตูนั้นมีป้ายเขียนเอาไว้ว่า

‘ห้องของหนูวา’

“เอาน่า แค่มาดูเฉยๆ คงไม่มีใครรู้หรอก”

เช่นนั้นแล้วเราจึงคิดเปิดประตูเข้าไป ห้องนอนของวาเขาจะเป็นยังงัยกันนะ

หัวใจของเราเต้นตุ้มตามพร้อมๆ กับที่มือขวาของเราออกแรงบิดลูกบิดประตู

“เพียร์ขอโทษนะวา เพียร์ขอเข้าไปดูหน่อยนะ” เราหลับตาปีและเปิดประตูเข้าไป

อ้อ! เราเีขางเป็นผู้หญิงที่นิสัยไม่ดีเสียจริงๆ พระเจ้าโปรดให้อภัยลูกด้วยเถอะ อ๊ะ! ลืมไป ท่านไม่อยู่แล้วนี่นา...

เราค่อยๆ ลืมตาขึ้นมา และเราก็พบว่าบัดนี้เราเข้ามาอยู่ในห้องนอนของวาเรียบร้อยแล้ว

ตึกๆๆ

หัวใจเราเต้นรัว นี่เป็นครั้งที่สองที่เราเข้าห้องผู้ชาย

“...”

เอียยย อย่าเพิ่งเข้าใจเราผิดนะเราไม่ใช่ผู้หญิงแบบนั้นนะ!

ครั้งแรกก็คือตอนสมัยอายุสิบสองขวบ ถ้าถามว่าเป็นห้องของใครนะเธอ ก็ห้องเดียวกับที่เราอยู่ในตอนนี้นั่นแหละ

เราอายุอ่อนกว่าวาเขาปีหนึ่ง ความจริงเราเรียนข้ามชั้นมาหนึ่งปี เราควรจะเรียกเขาว่า พี่วา ด้วยซ้ำ

คิดๆ แล้วอยากกลับไปเรียกเหมือนเมื่อก่อนจังเลย

“หืม? ก็ไม่เห็นมีอะไรแปลกไปจากเดิมเท่าไรหรอกอะ มีแค่ตู้หนังสือตู้นี้เท่านั้นที่เพิ่มเข้ามา” เราท่ล่าวกับตัวเองก่อนจะปิดประตูและเดินดูรอบๆ ห้อง

“อ๊ะ! นั้รูปร่างของพวกเรานี่นา” เราอุทานเมื่อพบรูปถ่ายคู่ของเรากับวา

สมัยที่เราเจอกันครั้งแรก

เขาเอารูปของพวกเราวางไว้บนหัวเตียง

“น่าเสียดายนะ ที่จำเรื่องราวระหว่างเราไม่ได้” เราถอนหายใจพร้อมกับ
หยิบรูปนั้นขึ้นมาดู

“อืมมม ถ้าหากกลับมาแล้วเขาจะเปลี่ยนไปขนาดไหนกันนะ” เราพิมพ์
เบาๆ และทิ้งตัวลงไปบนเตียงนอนของเขา

“...”

และในตอนนั้นเอง จู่ๆ ในหัวเราก็เกิดความคิดที่ไม่ดีขึ้นมาอีกครั้ง
นี่เรากำลังนอนอยู่บนเตียงของวา นี่เรากำลังนอนอยู่บนเตียงของวา!!!

“...”

เราลุกขึ้นมานั่งบนเตียงก่อนจะชำเลื่องมองซ้ายมองขวา

“ฮะ!!! เราจะทำแบบนั้นทำไมเนีย ในเมื่อตอนนี้มีเราอยู่คนเดียว”

เช่นนั้นแล้วเราจึงหยิบหมอนข้างที่อยู่ใกล้ๆ มือเราขึ้นมา แล้วเราก็...

“อ๊า~~มีความสุขจัง!!!” เราร้องเสียงดังก่อนจะกอดหมอนข้างเอาไว้
และนอนกลิ้งบนเตียงของเขาไปมา

นี่เป็นเตียงที่วาเขาใช้นอนสินะ แล้วหมอนที่เรากำลังกอดอยู่นี้ก็เป็น
หมอนที่วาเขาเคยกอดมาก่อน

ฟินนน...

“ฮะ!!! ไม่ได้ๆ ใจเย็นๆ เทียร์ใจเย็นๆ ไว้” เราเรียกสติตัวเองกลับคืน
มา ก่อนจะค่อยๆ วางหมอนลง แล้วก็ลุกขึ้นยืน

“อืมมม ดูๆ แล้วมีแต่หนังสือเกี่ยวกับการทำอาหารทั้งนั้นเลยแฮะ”
ตอนนี้เราเดินมาหยุดอยู่หน้าตู้เก็บหนังสือขนาดใหญ่

“หืม? แล้วนี่อะไรเนีย ชีวิตวิทยาส์สำหรับนักเรียน ม. ปลาย ชุดหนึ่ง” เรา
เอ่ยเมื่อพบกับกล่องใส่หนังสือที่อยู่ด้านล่างสุดของตู้

“ว้าว...ยังขยับเหมือนเดิมเลยนะ” เราหยิบหนังสือที่เขียนว่า ชีวิตวิทยา
ขึ้นมาดู ในกล่องนั้นมีหนังสือเรียงติดกันอยู่สี่เล่ม

“หืม? ส่วนนี้วิชาเคมีงั้นหรอ” พอหยิบกล่องชีวิตวิทยาออกมาเราก็กพบ

ว่าด้านในยังมีกล่องอีกกล่องหนึ่งวางเอาไว้อยู่ ตรงปกเขียนไว้ว่า *เคมีสำหรับนักเรียน ม. ป.ปลาย*

เช่นนั้นแล้วเราจึงหยิบออกมาดูเพื่อลองอ่าน ในกล่องนั้นมีหนังสือเคมี อยู่สี่เล่มเรียงติดกันเช่นเดียวกัน

เราเปิดเคมีเล่มหนึ่งแล้วลองอ่านดูครู่หนึ่ง

“สอนพื้นฐานสินะ”

เราหยิบเล่มสองแล้วเปิดอ่านดูอีกเล่ม...

“อ...ส่วนเล่มนี้เป็นรวมโจทย์”

และเราก็หยิบเล่มสาม ที่เขียนเอาไว้ว่า *รวมข้อสอบเคมีระดับป.ร*าบเขียน

“เห ป.ร.าบเขียน จั้न्हร่อ จะยากแคไ่ไหนกะ...” น้ำเสียงของเราเจี๊ยบหายไ้ไป เมื่อเราพบกับสิ่งที่อยู่ภายในนั้น

“อะ ไร เนี่ย!?” เราพูดทีละคำ ขณะที่กำลังตกตะลึงอยู่

มันไม่ใช่หนังสือรวมข้อสอบดังเช่นที่หน้าปกบอกเอาไว้ มันคือ....

นิตยสารใบ้ที่เขียนเอาไว้ว่า *รวมชุดเด็ดของ คูมามี ริกะ และน้องๆ คนอื่นๆ อีกมากมาย*

“!!!?” เรารีบปิดมันลงทันที ตอนนั้นเราคิดว่าใบหน้าของเรากำลังเปลี่ยนเป็นสีแดง

อะไร...เมื่อก็มันคือรูปใบ้ไม่ใช่หรอ แล้วโหงหน้าปกมันเขียนว่า ‘รวมข้อสอบเคมีระดับป.ร.าบเขียน’ ละ

หรือว่าสำนักพิมพ์ทำผิดพลาด ใช่แล้วๆ ต้องเป็นเพราะสำนักพิมพ์แน่ๆ

“อืมมม”

เอ แต่ว่าถ้าเป็นอย่างนั้นจริงๆ ทำไมวาเขาถึงไม่เอามันไปเปลี่ยนละ

“...” เราเจี๊ยบไปครู่หนึ่ง ตอนนั้นสมองของเรากำลังประมวลผลอย่างหนัก

และในที่สุดเราก็ได้ข้อสรุปแล้วว่า

“รู้แล้ว วายังไม่ได้อ่านเล่มนี้เอง!!!” เราประกาศก้องก่อนจะทุบมือ

ตัวเอง

“พอวากกลับมาต้องบอกให้เขารู้แต่ว่าทำไมผู้หญิงแต่ละคนที่อยู่ที่นี่ถึงมีแต่คนหน้าอกใหญ่ๆ กันทั้งนั้นเลยนะ” เราแอบเปิดสิ่งชั่วร้ายนั้นขึ้นมาดูอีกครั้ง

“หิ เราเองก็มีพอดัวเหมือนกันนะ แต่เราเอาผ้าพันเอาไว้เฉยๆ เพื่อไม่ให้มันนูนออกมา” เรากล่าวกับตัวเอง

“...”

เอ๊ะ นี่เราผลอพุดอะไรออกไปเนี่ย

เรารีบสะบัดหน้าไล่ความคิดที่ไม่ดีก่อนจะนำสิ่งชั่วร้ายนั้นเก็บคืนสู่ที่เดิมของมัน

“เดี๋ยวกพอวากกลับมา เราต้องบอกให้เขารู้ว่าเขาโดนสำนักพิมพ์หลอกอะ! แบบนั้นเขาก็รู้แหละสิว่าเราแอบเข้ามาในห้องของเขา!” เราอุทาน

แล้วเราควรจะทำยังไงดีละเนี่ยยย

“หืม? เสียจริต รึว่า...!!!”

เรารีบลงมายังชั้นล่างทันทีเมื่อได้ยินเสียงรกยนต์แล่นมาจอดอยู่ที่หน้าบ้าน

เราได้ยินเสียงประตูเปิดขณะที่เรากำลังลงบันได

แย่แล้ว ถ้าเกิดเขาเห็นว่าเรากำลังลงมาละก็ เขาต้องสงสัยแน่ๆว่าเราขึ้นไปทำอะไร!!!

และเมื่อประตูบ้านถูกเปิดออกก็พบว่า...

“หืม? เทียร์เองหรอ แล้วคุณแม่ล่ะ” คนที่กล่าวนั้นคือพี่โยโกะ พี่สาวของวา เธอกำลังมองเราที่บัดนี้กำลังยิ้มแป้นอยู่บนหน้าประตูพอดี

อา เกือบไม่ทันแล้ว

“คุณแม่บอกว่าจะไปทำธุระแป๊บนึงนะครับ แล้วพี่โย...”

“เทียร์” เราชะงักลงเมื่อเห็นเด็กผู้หญิงผมดำตัวน้อยอายุราวๆ เจ็ดขวบที่ยืนอยู่ข้างๆ พี่โยโกะที่นี้วิ่งมาทางเราพร้อมกับเรียกชื่อของเรา

“...” เราเงิบขณะจ้องมองไปที่ใบหน้าอันแสนจะน่ารักของเด็กหญิงคนนั้น พร้อมกับคิดในใจว่า...

เด็กคนนี้เป็นใครนี่ย

ขณะเดียวกัน

ฟุ่มมม!!! จู่ๆ ภายในซอยหนึ่งก็ปรากฏละอองแสงสีทองขึ้นมา ฐุ่มๆๆๆ
ละอองแสงเหล่านั้นรวมตัวกันเกิดเป็นรูปร่างของเด็กหนุ่ม

“อ้อ!!! เคลวิน!!! ตู้อกลับมาแล้ว!!!” เด็กหนุ่มที่เกิดจากละอองแสง
เหล่านี้ร้องออกมาเสียงดัง ภายในมือข้างซ้ายของเขามีดาบคาตานะเล่มหนึ่ง

เขาค่อยๆ ก้าวเดินออกมาจากซอยนั้น เขาอยู่ในชุดกางเกงขายาวและ
เสื้อคลุมสีเทา ด้วยส่วนสูงประมาณหนึ่งร้อยแปดสิบเซนติเมตรและรูปร่าง
ที่แม้แต่นายแบบยังอาย ทำให้เมื่อเขาก้าวเดินออกมาจากซอยก็ตกเป็นจุด
สนใจของผู้คนโดยรอบทันที

และตอนนั้นเองเด็กหนุ่มก็สังเกตเห็นว่ามีเหล่าหญิงสาวนับสิบๆ คน
กำลังวิ่งมาหาเขาพร้อมกับส่งเสียงกรี๊ดร้อง

‘เฮ้ย!? เคลวิน นี่มันอะไรกัน มีสาวสวยหลายนางที่ดูไม่รู้จักรากำลังส่ง
เสียงกรี๊ดร้องและวิ่งเข้ามาหาตู...รู้แล้วว พวกเธอคงรู้ว่าวันนี้ตูจะกลับมาเลย
มารอต้อนรับ และนี่พวกเธอจะวิ่งเข้ามาโอบกอดตูด้วยความรักใคร่ใช่ไหม ใช่
ไหมเคลวิน!!!’ เขาให้ร้องในใจด้วยความปิติยินดีเหมือนคนบ้าที่เพิ่งออกมา
จากสถานกักกันวันแรก

เคร่งงง! ดาบคาตานะที่อยู่ในมือของเขาร่วงลงพื้นเพราะว่าชายหนุ่ม
ทั้งมันลงไปก่อนจะอ้าแขนทั้งสองออกมา

“อา ไม่ต้องแย่งกันครับทุกคน อ้อมกอดของผมคนนี้มีพร้อมสำหรับ
ทุกๆ คนอยู่แล้ว” เขาพูดด้วยน้ำเสียงและใบหน้าที่โคตรฟิน

และเมื่อหญิงสาวนับสิบวิ่งมาถึงเขา กลุ่มของพวกเธอก็แหวกออก
มาเป็นสองกลุ่ม และวิ่งผ่านเขาไปแบบไม่แม้แต่จะเหลียวกลับมามอง

“กรี๊ดดด! พี่ทาร์!”

“ขอลายเซ็นหน่อยค่ะ”

“ฉันทัวๆ ขอถ่ายรูปคู่ด้วยนะคะ”

“จึ้นจึ้นขอเป็นแฟนได้ไหมคะ”

บรรดาสาวสวยต่างให้ร้องเมื่อพวกเธอได้พบกับนักแสดงนำชายที่กำลังโด่งดังอยู่ ณ ขณะนี้...

เขาถูกลมล้อมไปด้วยเหล่าหญิงสาว ไซ้แล้ว เขาคนนั้นคือคนที่ยืนอยู่ด้านหลังของเด็กหนุ่มผมทองที่กำลังอ้าแขนรับอากาศเอาไว้อยู่

อายแทน...

“...” เด็กหนุ่มผมทองผู้นำสงสารได้แต่เงยบ เขาก็มัวลงเก็บเศษหน้าที่แตกกระจัดกระจายและดาบของตัวเองขึ้นมา

“นั่นอะไรนะ”

“ไม่รู้สิ คนบ้ามั้ง”

“ฉันเห็นเมื่อกี้ตอนที่เขากางแขนออกมาหน้าของเขาดูพินมากเลยนะ”

ผู้คนที่อยู่โดยรอบซุบซิบกันพลางมองมายังเด็กหนุ่มที่กำลังจะก้าวเดินต่อไปข้างหน้า ไซ้แล้วเด็กหนุ่มเอ๋ย...ชีวิตมันต้องก้าวเดินต่อไป อาย้มัวแต่จมปลักอยู่กับอดีตที่แสนปวดร้าว

แต่แล้วเขาก็ชะงักเมื่อมีเสียงหนึ่งเรียกเขาเอาไว้

“เฮ้...เจ้าหนุ่ม” เป็นเสียงของผู้ชาย

เด็กหนุ่มรีบหันกลับไปมองทันที ด้วยแววตาที่เปล่งเป็นประกาย...

ในใจของเขาตอนนี้กำลังคิดว่า

‘เอวาะ อย่างน้อยๆ ก็ยังมีคนเรียกดู ถ้าชายคนนั้นต้องการกอดดูจริงๆ ตุ๊กพร้อม!!!’

“ครับผม เอ่อ...มีอะไรหรือครับคุณตำรวจ” เขาถามผู้ชายคนนั้นอย่างสุภาพเมื่อเห็นว่าคนที่เรียกเขาเอาไว้เป็นตำรวจท้องถิ่น

แน่นอนที่บอกว่าพร้อมจะกอดนั้นเขาล้อเล่น

“ดาบสวยดีนี่ เป็นของจริงไซ้ไหม” คุณตำรวจถาม เมื่อเด็กหนุ่มได้ยินเขาก็...

“โอ้ววว ตาถึงมากครับพี่ตำรวจ ไซ้แล้วครับมันเป็นของจริงแท้แน่นอนนี่ๆ คุณนี่” เด็กหนุ่มร้องก่อนจะดึงดาบคาดานะที่เก็บเอาไว้ในฝักออกมา

ซึ้งง! ตัวดาบที่เป็นสีเงินวาวระยับทำให้ดาบเล่มนี้ช่างดูงดงาม

“นี่เป็นดาบที่เทพอินาริมอบให้ผมเป็นรางวัลในฐานะที่ผมสามารถ...”

เสียงของเขาเงียบลงเมื่อเห็นตำรวจคนนั้นกำลังจ้องหน้าเขาอยู่ เขาลืมหไปอย่างหนึ่งว่า

ตำรวจคนนี้เป็นมนุษย์

“เอาเป็นว่า มันสวยดีใช่ไหมครับ” เด็กหนุ่มกล่าวก่อนจะเก็บดาบเข้าไปในฝัก

“...” ตำรวจที่อยู่ตรงหน้าเขาเงียบไปครู่หนึ่งก่อนจะถามย้ำกับเขา “สรุปมันเป็นของจริงสินะ”

“ใช่ครับ ของแท้แน่นอน” เด็กหนุ่มตอบพร้อมกับพยักหน้าอย่างซื่อๆ

“...อืมมม แล้วรู้ใช่ไหมว่าการพกดาบซามูไรมาเดินเล่นแบบนี้มันผิดกฎหมาย” คำกล่าวของตำรวจทำให้เด็กหนุ่มนิ่งไปครู่หนึ่งก่อนจะพยักหน้าให้เป็นเชิงรับทราบ

“อืม ดีมากไอ้หนุ่มถ้านั่นฉันคงต้องขอนำตัวเธอไปโรงพักละนะ” นายตำรวจยิ้มแฉ่งก่อนจะหยิบกุญแจมือออกมา

“...” เด็กหนุ่มเงียบ และทันใดนั้นเขาก็ขี้นิ้วไปทางด้านหลังของนายตำรวจพร้อมกับตะโกนเสียงดัง “ฮะ!!! นั่นเคลวินแมนนี่นา เคลวินแมนกลับมาแล้วว!!!”

นายตำรวจรีบหันหลังกลับไปมองอย่างรวดเร็วเพราะเป็นชื่อของผู้เป็นตำนานที่เคยสร้างวีรกรรมเอาไว้เมื่อสองเดือนก่อน

“ไม่เห็นมีเลยไอ้หนู...เฮ้ย! หายไปไหนแล้วเนี่ยนี่หลอกแล้วชิงอะไรอะ!!!”

นายตำรวจร้องเสียงหลงเมื่อเขาพบว่า บัดนี้เขาถูกเด็กหนุ่มผมทองคนนั้นตัมเอาซะแล้ว

เป็นลูกไม้ที่ไม่ว่าจะใช้กี่ครั้งก็ยังไม่ผลเสมอ...

กลับมาที่บ้านคิตซึเนะ....

“ไม่จริงน่า เด็กคนนี้นี่นะ แล้วทำไมจู่ๆ เธอถึงกลายเป็นแบบนี้ไปได้

ละครับ อีกอย่างเธอไม่ต้องกลายเป็นไซ่อีกต่อไปแล้วเหอครับ” เราย้ำถาม
พี่โยวโกะพลางมองหน้าเด็กหญิงผมดำตัวน้อยที่กำลังเอียงคอมองเราตาแป๋ว

น่ารัก น่ารักมาก อยากดิงเข้ามากอดจังเลย...

พี่โยวโกะพยักหน้าเป็นการบอกว่า สิ่งที่เราพูดมานั้นมันถูกต้องแล้ว

“มีอะไรเหอทีयर” เด็กหญิงที่แสนน่ารักร้องถามเราด้วยน้ำเสียงสงสัย

อีย้า น่ารักเกินไปแล้วววว~~~

“คะ...คือว่า...”

กริ่งง

เสียงออกหน้าบ้านดังขึ้น

“หรือว่าหนูจะมาถึงแล้ว อ๊ะ!” พี่โยวโกะอุทานเมื่อเห็นเรารีบวิ่งไป
เปิดประตูหน้าบ้านและเมื่อเราเปิดประตู เราก็พบกับ...

“คุณทรีนี่ดี คุณอัลเวล” เรากล่าวพลางมองหน้าองค์หญิงทั้งสอง

“พวกคุณมาทำอะไรกันที่นี่ครับ” เราถามพวกเธอ ซึ่งพวกเธอก็ถามเรา
กลับมาพร้อมกันว่า

“แล้วนายล่ะ”

“แล้วคุณมีทีयरล่ะคะ”

**สรุปว่าตอนนั้นโซฟารับแขกเราและองค์หญิงทั้งสองต่างนั่งอยู่
ฝั่งเดียวกัน ส่วนฝั่งตรงข้ามมีคุณพี่โยวโกะกับเด็กหญิงผมดำที่นั่งอยู่บนตักของ
เธอ**

เด็กน้อยและพี่โยวโกะจ้องมองผู้มาใหม่ทั้งสองอย่างไม่วางตา

ไม่ว่าเราจะคิดไปเองหรือเปล่าแต่เรารู้สึกว่าเราได้ยินเสียงขององค์หญิงทรีนี่ดี
กลืนน้ำลายด้วย ส่วนของคิงหญิงอัลเวลกลับนั่งตัวลีบๆ ยังไงก็ไม่รู้

“เฮ้อ! เช็งจิบเพิ่งกลับมาแท้ๆ ยังต้องมาวิ่งหนีตำรวจอีก ชีวิตดูนี้มัน
จะอนาถไปถึงไหนกันนะ” เสียงหนึ่งดังขึ้นมาจากหน้าประตูบ้าน ซึ่งเมื่อเรา
ได้ยินเสียงนั้นเราก็...

พุบพุบ!!! ร่างขององค์หญิงทั้งสองรวมทั้งเราหายวับไปจากที่นั่งแล้ว

โผล่ไปยังหน้าประตูทันที เราได้ยินเสียงเหมือนอะไรสักอย่างล้มลงกับพื้น ตามมาด้วยเสียงร้องไห้ของเด็กหญิง

“แง!!! โยวโกะ เค้าเจ็บอ่า!”

“ไม่เจ็บนะไม่เจ็บ โอ้ๆ หกล้มแค่นี้เอง ดุซึๆ ไม่เห็นมีแผลตรงไหนเลย” พีโอโกะกล่าว เรากำลังจะหันกลับไปมองว่ามันเกิดอะไรขึ้น แต่แล้วเราก็ได้ยินเสียงประตูหน้าบ้านเปิดออกเสียก่อน...

“กลับมาแล้วคร่าบบบ” เด็กหนุ่มผมทองที่สูงราวๆ หนึ่งร้อยแปดสิบเซนติเมตร และมีหุ่นเหมือนนายแบบกล่าวว่าขณะมองมาที่พวกเราด้วยสายตาฉงน ในมือเขาถือดาบคาตานะเอาไว้ด้วย ผมสีทองอร่ามและนัยน์ตาสีแดงเข้มของเขาบวกกับใบหน้าที่ถูกคมดาบและผิวกายที่ขาวนวลยิ่งทำให้เขาดู...เอ่อ...เซ็กซี่

โดยเฉพาะสายตาที่เขามองเรา เรารู้สึกว่ามันกำลังจะละลายไปเพราะสายตาคู่นั้น...

ทั้งองค์หญิงทรีนิตี้และองค์หญิงอัลเวลต่างมองเขาตาค้าง แน่นอรรวมทั้งเราด้วย

อา...นั่นใช่เขาจริงๆ เหรอ ทำไมเขาถึงได้...

“หืม? ทำไมทุกคนถึงมาอยู่ที่บ้านฉันได้ละเนี่ย”

ดูฮอตขนาดนี้กันนะ

1

การกลับมา

อ๊า!!! ไม่ได้เจอกันนานนะครับทุกคน ในที่สุดผม คิทซีเนะ อวาลอน
ผู้นี้ก็ได้กลับมาสู่อ้อมกอดอันแสนอบอุ่นของพวกคุณอีกครั้งแล้ว หึๆๆ ผมรู้ว่า
นะพวกคุณกำลังคิดอะไรกันอยู่

สิ่งที่พวกคุณกำลังคิดอยู่ในตอนนี้ก็คือ...

อ๊า!!! วา นายกลับมาแล้ว พวกเราคิดถึงนายมากเลยนะ ว่าแต่ว่า...
แล้วเคลวินล่ะ

ก็อยู่นะสิครับ แฮ่เคลวินมันก็ยังอยู่ดีครับ ไม่สิ ต้องเรียกว่าโคตรจะดี
เลยต่างหาก วันๆ มันไม่ได้ทำอะไรเลยนอกจากดูผมฝึกซ้อมอย่างเดียวไม่ได้
ไปลำบากลำบากฝึกโน่นฝึกนี่แบบผม ผมถามอะไรมันไปมันก็ไม่เคยตอบ ชวน
มันคุยมันก็ยังทำหึงเงิบอีก

“...”

อืม...นี่คงเป็นผลกระทบจากการฝึกสินะ นับวันผมเริ่มเข้าใจคำว่า
‘บ้า’ ขึ้นทุกที

สองเดือนที่ผ่านมาไม่อยากจะบรรยายว่าสิ่งที่ผมได้ประสบพบเจอมานี้
ข้างสุดแสนจะทรมานเสียจริง แทบจะไม่ได้พบหน้าใครเลย ท่านทวด ท่านป้า
...ไม่สิ ท่านเทพอินาริกี่เล่นทั้งผมเอาไว้ให้ฝึกคนเดียวเฉยเลย อยู่คนเดียว
โดดเดี่ยวแบบนั้นมันก็เหงานะครับ ไหนจะโดนเคลวินทอดทิ้งอีก

เอาเป็นว่า ช่างมันเถอะครับ กลับมาที่ปัจจุบันของเราดีกว่า...

“หืม? ทำไมทุกคนถึงมาอยู่ที่บ้านฉันได้ละเนี่ย” ผมถามอย่างสงสัย
ก่อนจะมองไปยังสองสาวงามและหนึ่งหนุ่มหล่อที่ยืนอยู่หน้าประตูบ้านของผม
อัลเวลสวมเสื้อไหมพรมสีขาวที่สวมทับเสื้อลายลูกไม้เอาไว้ เธออยู่ใน
ร่างมายาเลยทำให้ไม่เห็นใบหูยาวอันเป็นลักษณะพิเศษของเธอและนั่น...
อ้อหือ อัล ไม่ได้เจอกันแค่สองเดือนทำไมเธอถึงได้ดูโตขึ้นขนาดนี้กันนะ

“...”

เฮ้ย! ไม่ใช่ละ

ผมรีบสะบัดหน้าหนีจากบางสิ่งบางอย่างที่เมื่อกี่ปีก่อนดูคล้ายตาของ
ผมเอาไว้แล้วหันไปมองหน้าทรีนี่แทน

กลับมาถึงดูก็แสดงความเห็นออกมาเลยแฮะ...

สาว ๆ เห็นใจผมหน่อยเถอะครับ พวกคุณรู้ไหมครับว่ามันทรมานแค่ไหน
ไหน ผมฝึกอยู่ที่โน่นไม่มีผู้หญิงที่ไหนให้มองเลยสักคน จนผมต้องจินตนาการ
ให้พวกต้นไม้แถวนั้นมันเป็นผู้หญิงแทน (ไม่จริงผมคงเจตาย) คิดดูสิว่าผมมัน
น่าสงสารแค่ไหน!!!

“...” ผมเงยขม่อมองหน้าทรีนี่ดี

ทรีนี่ก็ยังเหมือนเดิม โดยเฉพาะสายตาและสีหน้าอันแสนจะเย็นชา
ของเธอ อ๊ะ ๆ ไม่ต้องห่วงครับไม่ต้องห่วง คราวนี้ผมไม่ได้ไปแอบเหล่มองตรง
นั้นของเธอนะ ส่วนเจ้ามี้เทียร์นั่น เอ่อ...มันก็ยังคงดูหล่อเหลาไม่เปลี่ยนแปลง
ให้ตายสิ ผมอยากให้มันหล่อน้อยกว่าเดิมซะมัด...

ไม่รู้ว่าคุณคิดไปเองหรือเปล่าแต่ผมรู้สึกได้ว่าทั้งสามคนกำลังมองผมด้วย
สายตาแปลก ๆ โดยเฉพาะไอ้คุณเทพบุตรผมเงิน

โอ้ สายตาแบบนี้แสดงว่านายคงอยากได้รับอ้อมกอดอันแสนอบอุ่น

ของฉันหลังจากที่พวกเราเพื่อนรักไม่ได้เห็นหน้ากันมานานสินะมีเทียร์

“โยว ไม่ได้เจอกันนานนะมีเทียร์” ผมกล่าวพร้อมกับเดินเข้าไปหา พ่อหนุ่มผมเงินที่อยู่เบื้องหน้าแล้วสวมกอดมันด้วยความใคร่...หมายถึงความรักใคร่

“...”

ล้อเล่นนะครับกอดแบบเพื่อนต่างหาก...

“หืม? มีอะไรหรรอครับคุณว วะอะฮ้า!?” มีเทียร์ร้องเสียงหลงทันทีที่ผมสวมกอด ผมตบหลังมันเบาๆ สามทีก่อนปล่อยมันและถอยหลังออกมา

ถ้าพวกคุณถามว่า วา ทำไมนายถึงไม่ไปกอดสองสาวที่กำลังมองนาย อยู่ตรงนั้นล่ะ หึๆ ใครบอกว่าผมไม่อยากกอดล่ะครับ แต่ผมกลัวว่าพอไปกอด แล้วผมจะโดนพวกคุณเธอถีบเอานะสิ...

“ทะทะทะทะ ทำอะไรของคุณนะครับคุณวา!!!” มีเทียร์ร้อง พร้อมกับถอยออกไปอย่างรวดเร็ว ตอนนี้ใบหน้าของมันกำลังเปลี่ยนเป็นสีแดงแจ้

“ใช่แล้ว!!! ทำอะไรของนายนะ” นี่เป็นเสียงของทรินดี้ เสียงเธอดูดีมากเลย...

“ทำไมคุณวไปกอดคุณมีเทียร์เขาแบบนั้นล่ะคะ!!!” และนี่เป็นเสียงของอัลเวล

อัล...หรือว่าเธอจะหลงเสน่ห์เจ้ามีเทียร์เข้าให้แล้วถึงได้พูดแบบนี้ เธอหึงใช่ไหม

“หืม? แปลกเหรห อั้นเห็นในหนึ่งเวลาที่เพื่อนรักไม่ได้เจอกันนาน พอพวกนั้นมาเจอกันอีกทีก็กอดกันแบบนี้ไม่ใช่เหรห” ผมกล่าว

ใช่แล้วมันก็ไม่เห็นแปลกตรงไหนนี่นา

“เฮ้ย มีเทียร์นายไม่ต้องหน้าแดงแบบนี้ก็ได้นะ เพื่อนกันนี่ เอ๊ะ? หรือว่านายคิดอะไรกับฉันเอ่ย” ผมถามเจ้าหนุ่มผมเงินเมื่อเห็นท่าที่ที่เหมือนเด็กสาวของมัน

“คะ คิดอะไรที่ไหนล่ะครับโ” มันรีบตอบกลับมามีท่าทางร้อนรน

ฮะๆๆ นานๆ ที่ได้เห็นท่าทางเป็นๆ ของนายแบบนี้ก็ดูตลกดีเหมือนกัน

เฮะ แต่ว่าจะมีเทียร์ ตัวนายนี้มันหอมแก้มยังนุ่มนิ่มชะมัด ทีหลังหัดเล่นกล้ำม ชะบ้างก็ดีนะ

“...แล้วทำไมไม่กอดฉันบ้างล่ะคะ”

“หืม? เมื่อไหร่ล่ะว่าอะไรนะอัล” เมื่อสักครู่รู้สึกเหมือนว่าอัลเวลเธอจะ พิมพ้ออะไรสักอย่างแต่ผมไม่ได้ยิน

“อ๊ะ! ฉันบอกว่า ไม่ได้เจอกันแค่สองเดือนคุณวาดูตัวโตขึ้นเยอะเลยนะคะ”

“โต??” ผมทวนซ้ำอีกครั้ง

ใช่แล้วอัล เธอดูโตขึ้นมากเลยละ...

“เออ...หมายถึงคุณวาดูตัวสูงขึ้นนะคะ” เมื่อผมได้ยินสิ่งที่เธอกล่าว ผม ก็เงยบงกทันที

ผมดูสูงขึ้นนั่นหรือ

ทันใดนั้นสายตาของผมก็จับจ้องไปยังร่างของเจ้าหน้าที่หล่อผมเงินและ องค์หญิงทั้งสองที่อยู่เบื้องหน้า สมออันชาญฉลาดของผมกำลังประมวลผล ด้วยความเร็ว 64 kb ต่อวินาที

และในที่สุดผมก็คิดออก

ใช่แล้ว!!! ทำผมถึงรู้สึกตัวช้าขนาดนี้นั่นละ

“อ้อ!!! ทำไมพวกเธอถึงเตี้ยลงได้ล่ะเนี่ย!!” ผมอุทานเสียงดัง

เป็นยังไงบ้างครับ รู้ซึ่งถึงความสุดยอดของสมองผมรึยัง

“...” ทรีนตีเงียบ

“...” อัลเวลก็เงียบ นี่เป็นครั้งแรกที่ผมได้เห็นใบหน้าเงิบๆ ของเธอ

“...เออ ผมว่า คุณวาดูสูงขึ้นมากกว่านะครับ” เป็นมีเทียร์ที่บอกผม

“สูงขึ้น??” ผมทวนอีกครั้งก่อนจะเดินตรงเข้าไปหาร่างของมีเทียร์ มัน ถึงกับผงะเมื่อโดนผมเข้าประชิดตัว

“คะคะ คุณวาดูทำอะไรผมนะครับ คุณวาดูกอดผมอีกงั้นหรือ ก็ได้ อยู่หรือครับ แต่ว่า...!!” ยังไม่ทันที่มีเทียร์มันจะพูดจบผมก็แทรกมันขึ้นมาว่า

“นายสูงเท่าไรนะมีเทียร์”

“เอ๋? สูงเหวอครับ ตะ ตอนนี่ก็ ร้อยแปดสิบเอ็ด สูงขึ้นกว่าแต่ก่อนหนึ่ง
เซ็นนะครับ” มันตอบ

“ร้อยแปดสิบเอ็ด อืมมม แสดงว่าตอนนี้นั้นก็ประมาณร้อยแปดสิบ
สินะ” ผมพูดด้วยน้ำเสียงและสีหน้าที่เรียบเฉย เมื่อพบว่าระดับสายตาของผม
กับมีเทียร์อยู่เท่ากันพอดี

“อะอ่า ก็คงจะอย่างนั้นแหละครับ นี่คุณว้าไปทำอะไรมาครับเนี่ย”

“...หิ...หิๆ” ผมหัวเราะอย่างขำขำเบาๆ

ไ้แล้วครับทุกท่าน ตอนนี่สิ่งที่ผมกำลังคิดอยู่ในใจก็คือ

ร้อยแปดสิบ? ตูสูงร้อยแปดสิบ!!?? ร้อยแปดสิบบ!!! วะสะๆๆๆ
วันนั้นของชีวิตมันมาถึงแล้วเคลวิน! วันที่ตูสูงถึงร้อยแปดสิบมันมาถึงแล้ว
เฮ้อ ฮ่าๆๆๆ

ผมหัวเราะในใจอย่างบ้าคลั่งหลังจากพบว่า สิ่งที่ผมเคยเฝ้าอธิษฐาน
ขอจากเจ้าเคลวินมาตลอดหลายปีนั้นบัดนี้มันได้มาถึงแล้ว

นี่ผมสูงขึ้นถึงขนาดนี้ตั้งแต่เมื่อไรกันนะ มัวแต่ฝึกอยู่เลยไม่ได้สังเกตถึง
ความเปลี่ยนแปลงเลยแฮะ

“...” ผมเงิบก่อนจะหันไปมองยังทรีนี่ตี้ และก้มลงมองหน้าเธอด้วย
สายตาดูแคลน เธอเองก็ทำหน้างเหมือนกันเมื่อเห็นสายตาของผมแบบนั้น

อา นี่สินะความรู้สึกของคนสูงหนึ่งร้อยแปดสิบ มันช่างยิ่งใหญ่จริงๆ
อะไรจะสุดยอดได้ขนาดนี้ หิๆๆ

ขณะที่ผมก้มมองทรีนี่ตี้อยู่ๆ ประตูบ้านก็เปิดออกมาพร้อมกับร่าง
ของผู้มาใหม่

ร่างนั้นก้าวเท้าเดินออกมาด้วยท่าทางมั่นใจ แต่บริเวณดวงตาทั้งสอง
กลับมีคราบน้ำตาอยู่เล็กน้อย

“หิ” ผู้มาใหม่แค่นเสียงที่หนึ่งก่อนจะกอดอกเงยหน้าขึ้นมาสบตากับ
ผม พร้อมกับเอ่ยออกมาด้วยน้ำเสียงที่ดังฟังชัดว่า

“เจ้ามาช้านะ วาจัง!!!”

“...”

ไว้ซึ่งเสียงตอบรับจากหมายเลขที่ท่านเรียก เพราะว่าตอนนี้ผมกำลังตั้ง
อยู่

เคลวิน ตูไม่ได้กลับบ้านมาสองเดือน ตอนนี้สิ่งที่อยู่ตรงหน้าตู่คือเด็ก
ผู้หญิงผมดำตัวน้อยที่ไหนไม่รู้กำลังกอดอกทำแก้มป้องเซิดหน้าใสตู่อยู่

ทำไมเธอถึงรู้จักชื่อเรา ทำไมเธอถึงมาอยู่ในบ้านเราได้ แล้ว...เธอเป็น
ใคร

“อืมมม...รีวาระหว่างสองเดือนที่เราไม่อยู่นี้พ่อกับแม่จะแอบไปมีน้อง
กันแล้ว ไม่น่าใช่ ดูนัยงี้ๆ เธอก็อายุไม่ต่ำกว่าสิบขวบ” ผมบ่นพึมพำกับตนเอง
ขณะกำลังครุ่นคิด

“นั่นเจ้ากำลังพูดอะไรอยู่คนเดียววันะว้าง” เด็กหญิงตัวน้อยยกกล่าว
พร้อมกับเอียงคอมองผม แต่ว่าผมก็ไม่ได้สนใจเธอเพราะว่าบัดนี้ผมกำลังใช้
สมองอย่างหนักเพื่อคิดหาคำตอบ และในที่สุดผมก็...

“ใช่แล้ว!!! ต้องใช่แน่ๆ เด็กคนนี้นะ...!”

ยังไม่ทันที่ผมจะกล่าวจบ ก็มีเสียงของรถยนต์คันหนึ่งดังแทรกขึ้นมา

บรีนนๆ เสียงของมันทำให้ผู้คนที่กำลังเดินสัญจรอยู่ในละแวกนั้นต้อง
หันไปมองตาม แลบบอร์กินีคันสีดำเข้มที่มีลวดลายสีแดงตกแต่งเป็นรูปเปลว
ไฟตรงมาหยุดอยู่ที่หน้าบ้านของผม ผมจำมันได้ดี เพราะว่าแลบบัคคันนี้นะ
(แลมบี้ = ชื่อของไอร์แลนด์อิมาแพงคันนี้ที่ผมตั้งขึ้นมา)

เสียงของเครื่องยนต์ดับลง พร้อมๆ กับที่ประตูลงแลบบอร์กินีมุลค่ากว่า
หลายร้อยล้านเยนเปิดออกอย่างช้าๆ

ร่างสูงโปร่งของบุรุษผมทองคำวิ่งลงมาจากรถ เขาปิดประตู่ ก่อนจะ
ค่อยๆ กวาดสายตามองพวกผมที่ยืนอยู่ สีหน้าของเขาดูแปลกใจ ไม่กี่วินาที
ต่อมาประตูลูกอีกข้างก็เปิดออกพร้อมกับร่างอันสง่างามของผู้หญิงที่สวยงามที่สุด
ในโลก หญิงสาวคนนั้นเดินมาหยุดอยู่ข้างๆ ร่างของบุรุษผมทองคำ

“หืม? นั่นลูกวาทะและสาวสวยพวกนี้ไป..”

“นี่พ่อแอบไปมีน้องกับผู้หญิงคนอื่นใช่ไหม!!!” ยังไม่ทันที่เขาจะพูดจบ
ผมก็ร้องออกมาเสียงดัง ทำเอาเขาไปรับประทาน

“...” คุณพ่อเจียบ คงไม่คิดว่าผมจะรู้ความจริงเข้าให้แล้ว

ใช่แล้ว ต้องใช่แน่ๆ เด็กผู้หญิงผมดำคนนี้นะ ต้องเป็นน้องสาวลับๆ
ของเราอย่างแน่นอน!!

คุณพ่อค่อยๆ หันไปมองหน้าหญิงสาวที่อยู่ข้างๆ (แม่ผมเอง) ด้วย
ท่าที่หวั่นๆ คุณแม่เองก็หันมามองหน้าคุณพ่อเช่นกัน

ผมรู้สึกได้ถึงจิตสังหารที่กำลังแผ่ออกมาร่างของคุณแม่อย่างรุนแรง
หลังจากที่พวกท่านทั้งสองกำลังประสานสายตากันอย่างหวานซึ้ง (?) ได้หนึ่ง-
จุตหาวินาทีคุณพ่อก็รีบหันหน้ามามองที่ผมอย่างรวดเร็วพร้อมกับตะโกนบอก
ผมกลับมาว่า

“นะ นี่ลูกพ่อนะไรออกมาเนี่ยยย!!!”

“ฮา! เด็กคนนี้นะเธอโหลเวีย!” ผมอุทานขณะจ้องมองไปยัง
เด็กหญิงตัวน้อยที่กำลังนั่งบนตักของอาเจ้

ตอนนี้พวกเราทุกคนอยู่ภายในห้องรับแขกของบ้านผม คุณพ่อคุณแม่
นั้นนั่งอยู่ข้างๆ กัน ในขณะที่สองสาวกับอีกหนึ่งหนุ่มนั่งอยู่บนโต๊ะรับแขกตัว
หรืออีกตัว

ส่วนตัวผมก็นั่งยืนเอา เพราะว่าที่นั่งเต็มหมดแล้ว

“...”

นี่สินะที่เขาเรียกว่าส่วนเกิน...

“ก็ใช่ล่ะสิ เฮ้อ...ทีหลังก่อนที่ลูกจะพูดอะไรออกมาก็หัดคิดให้มันดีๆ
ก่อนนะ พ่อเกือบตายโดยที่ตัวเองไม่ผิดแล้วไหมล่ะ” คุณพ่อถอนหายใจก่อน
จะหันไปยิ้มแหยๆ ให้คุณแม่ที่นั่งอยู่ข้างๆ

พ่อครับ ผมไม่ผิดนะครับ สมองอันชาญฉลาดของผมต่างหากที่มันดัน
ทะเล็งคิดอะไรแบบนั้นออกมา

“แหมๆ มีภรรยาที่แสนจะเพอร์เฟกต์แบบนี้แล้ว พ่อไม่คิดจะสนใจ
ผู้หญิงคนอื่นหรอก” เมื่อได้ที่พ่อผมก็เริ่มบ่นคำหวานใส่แม่

“คุณนี่ก็...ต่อหน้าเพื่อนๆ ของหนูว่าเขาจะคะ” แม่เองเมื่อได้ยินดังนั้น

ก็เริ่มหน้าแดง

“เฮ้ย ก็มันเป็นเรื่องจริงนี่นา”

“เหอะๆ” ผมได้แต่หัวเราะแห้งๆ ขณะยื่นมองดูพวกท่านกำลังเข้าสู่โลกแห่งเราสองคนผมจึงหันกลับไปจ้องหน้าเด็กหญิงผมดำ

“เธอ...เธอคือลิเวียจ้ะเธอ” ผมกล่าวด้วยน้ำเสียงอันแผ่วเบาขณะสบตากับเธอ

“ใช่ ใช่แล้ว” เด็กผู้หญิงตัวน้อยที่บอกว่าตัวเองคือลิเวียตอบ น้ำเสียงของเธอฟังดูไม่ค่อยมั่นใจเท่าไร คงเป็นเพราะว่าสายตาของผมที่กำลังมองเธออยู่ในตอนนี้

“ลิเวีย ไช่สีดำที่ชอบบินอัดฉัน ที่คอยอยู่เคียงข้างฉันตลอดเวลาแล้วทำไม ทำไม...” น้ำเสียงของผมเบาลงเรื่อยๆ พร้อมกับความรู้สึกบางอย่างที่เริ่มก่อตัวขึ้นมา

“ลูกว้า”

“หนูว้า” เมื่อคุณพ่อของคุณแม่สัมผัสได้ถึงน้ำเสียงของผมที่ดูแปลกไปก็หันกลับมามองผมด้วยสีหน้าเป็นกังวล

“ทำไมกัน...ทำไม...” ผมยังคงกล่าวซ้ำคำเดิม ตอนนี้สีหน้าของเด็กผู้หญิงที่อ้างว่าตัวเองคือลิเวียเริ่มปรากฏความวิตกกังวล

“ว้าจ้ะ คือว่าเค้า...” เธอพยายามจะบอกอะไรกับผม แต่มันสายไปแล้วเสียแล้ว เพราะว่าตอนนี้ผมนะ...

“ทำไมถึงได้นำรักขนาดนี้!!! อร่ายยย!!!” ผมรู้ร่องเหมือนพวกคนที่เป็นโรคจิตคนระยะสุดท้าย ผมวิ่งเข้าไปหาอาเจีที่กำลังนั่งอยู่ด้วยความเร็วแสงแล้วอุ้มเด็กผู้หญิงผมดำคนนี้ขึ้นมากอดทันที

“ลิเวีย ลิเวีย ลิเวีย ลิเวียยย!!! อีย่า!!! เธอจะน่ารักน่ากินเกินไปแล้วเหมือนตุ๊กตาเลยยย!!!” ผมยังคงให้ร่องอยู่อย่างนั้นในขณะที่เอาหน้าของตัวเองลงไปถูมาบกับแก้มอันแสนจะนุ่มนวลของเธอ

“...แจ้งตำรวจเลยดีไหม?” ทรีนิตี้ที่นั่งอยู่ข้างๆ มิเทียร์กล่าวขึ้นมาเรื่อยๆ ขณะมองดูภาพอวาลอนที่กำลังถอดรัดพืดเหวี่ยงลิเวีย้อยอยู่ “โยนมันเข้าคุกเลย...”

“อะ เอ่อ ทำแบบนั้นไม่ดีมั้ยน้า” เทพบุตรผมเงินตอบกลับมามีน้ำเสียงแข็งๆ

“ไม่นึกเลยว่าคุณวามีรสนิยมแบบนี้” คราวนี้เป็นเสียงของอัลเวล

“...” ส่วนทางด้านของครอบครัวคิซึเนะนั้นได้แต่เงิบ เมื่อเห็นท่าทางอันแสนจะดีใจของอวาลอน โดยเฉพาะโยวโกะผู้เป็นพี่สาว เธอได้แต่มองน้องชายของเธอที่กำลังแสดงอาการของโลลิตคอนระยะสุดท้ายด้วยสีหน้าเอือมระอา

“อ้าว! ไม่นึกเลยว่าพอเธอพักออกมาแล้วจะกลายเป็นเด็กผู้หญิงหน้าตาน่ารักจิ้มลิ้มแบบนี้~~~”

“ปะ ปล่อยเค้าลงเดี๋ยวนี้นะ!!!” เด็กผู้หญิงผมดำที่กำลังโดนเด็กหนุ่มถอดรัดอยู่ร้องออกมาเสียงดังพร้อมกับใช้มือเล็กๆ ของเธอผลักร่างของเขา

“หืม?” อวาลอนส่งเสียงเมื่อรู้สึกได้ถึงความผิดปกติที่เกิดขึ้น และทันทีที่มือทั้งสองข้างของเธอสัมผัสกับร่างของเขา...

ตุ้ม! ร่างสูงโปร่งกระเด็นออกไปก่อนจะพุ่งชนกำแพงบ้านอย่างแรง

“เย็วว...”

ใบหน้าที่แสนจะคมคายของเขาบัดนี้ประทับอยู่กับกำแพงบ้านชนิดที่เรียกได้ว่าแนบติดชิดใกล้ แขนและขาของเขากางออก

เป็นภาพที่หากทุกคนได้มาเห็นเข้าแล้วคงจะพร้อมใจกันบอกว่า
งดงามยิ่ง...

ร่างของเขาค่อยๆ ไหลลงสู่พื้นก่อนจะแน่นิ่งไปทั้งอย่างนั้น ไม่อยากบอกว่าเขาสลบเหมือดไปตั้งแต่ส่งเสียงร้อง ‘เย็วว’ เมื่อกี้แล้ว

สามสิบนาทีต่อมา

หลังจากที่อวาลอนฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีกครั้ง เขาก็ขอตัวพาลิเวียออกไปเดินเล่นนอกบ้าน ท่าทางของเขาไม่ต้องบอกก็รู้ว่ากำลังเห่อเธอแบบสุดๆ

ทำให้ตอนนี้ภายในห้องรับแขกมีเพียงครอบครัวคิทชีเนะและแขกผู้มาใหม่ทั้งสามคนนี่เท่านั้น...

“เอละ เริ่มจากแนะนำตัวก่อนเลยดีกว่า ลุงมีชื่อว่าไมเคิล ส่วนนี้ก็คุณน้ามิสสิก พวกเราเป็นพ่อแม่ของลูกว้า” ไมเคิลกล่าวขณะนั่งอยู่ข้างๆ ผู้เป็นภรรยา

ตรงที่นั่งอีกตัวด้านข้างของแขกทั้งสามมี คิทชีเนะ โยโกะ ประธานนักเรียนคนปัจจุบันของโรงเรียนเซราฟิมกำลังนั่งมองอยู่เช่นกัน

องค์หญิงทั้งสองบัดนี้ตกอยู่ในสภาวะประหม่าขึ้นสมองอย่างชัดเจนสังเกตได้จากเสียงกลืนน้ำลายหลายครั้งขององค์หญิงแวมไพร์ และท่าทีที่ไม่กล้าสบตาใครขององค์หญิงเอลฟ์ มีเพียงแค่เทพบุตรผมเงินเท่านั้นที่ยังมีท่าทีสบายๆ อยู่ไม่ได้มีอาการอึดอัดแต่อย่างใด เหมือนกับว่าเขานั้นรู้จักกับครอบครัวนี้เป็นอย่างดี

คุณพ่อคุณแม่ของอวาลอนหันไปมองหน้าองค์หญิงแวมไพร์ก่อนเป็นคนแรก

“อ๊ะ สะ สวัสดีค่ะ ข้า ฉะ ฉั่น นะ หนู...”

เป็นครั้งแรกที่ได้เห็นองค์หญิงผู้แสนจะเย็นชาเช่นเธออยู่ในสภาพตื่นเต้นเช่นนั้น

“คิก ไม่ต้องตื่นเต้นก็ได้จ้ะ องค์หญิงทรีนีตี้แห่งราชวงศ์แวมไพร์ไซโหมะจ๊ะ” เมื่อมิสสิกเห็นท่าทีของทรีนีตี้ก็ยิ้มอย่างเอ็นดู

“ค...ค่ะ” ทรีนีตี้พยักหน้าตอบ ก่อนจะก้มหน้าลงเพราะความเขินอาย

“เห็นหนูว้าเคยเล่าเรื่องของหนูทรีนีตี้ให้ฟังอยู่บ่อยๆ ส่วนหนู...” คราวนี้มีมิสสิกได้หันไปมองทางองค์หญิงเอลฟ์แทน

ทันทีที่อัลเวลได้สบตากับมิสสิก เธอก็หลับตาลงพร้อมกับสูดลมหายใจเข้าไปลึกๆ ก่อนจะลืมตาขึ้นมามีอีกครั้งแล้วกล่าวว่า

“สวัสดีค่ะ ดิฉันมีนามว่า อัลเวล เอราล องค์หญิงอันดับหนึ่งแห่งอาณาจักรเอเวอร์แลนด์เป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้พบกับท่านหญิงมิสสิกแห่งตระกูลคิทชีเนะและท่านไมเคิล” น้ำเสียงของเธอเต็มเปี่ยมไปด้วยความมั่นใจ

ทำเอาทรีนี่ตีที่แสดงอาการหลุดไปก่อนหน้านี้ต้องหันมามอง

“สวัสดิ์จ้า องค์หญิงอัลเวล อืม ตัวจริงนี้สวยกว่าในทีวีเยอะเลย”

“หะ!? มะ ไม่หรอกค่ะ สวยเสียอะไรกันคะ” อัลเวลกล่าวด้วยน้ำเสียง
ตะกุกตะกักก่อนจะก้มหน้าลงไปอีกราย

คำว่า สวย ที่ออกมาจากปากของมิสกีนั้นทำเอามาตองค์หญิงผู้สูงส่ง
เมื่อสักครู่ปลิวหายไปเลยทีเดียว

‘ลูกวานี่มันสุดยอดจริงๆ’ เมื่อไม่เคิลเห็นท่าทางขององค์หญิงทั้งสอง
ถึงกับแอบชมลูกชายของเขาในใจก่อนจะยื่นมือไปหยิบแก้วน้ำที่อยู่ตรงหน้า
ขึ้นมาดื่ม

“อืม แต่ว่ามีอยู่อย่างหนึ่งที่คุณแม่สงสัย” มิสกีกล่าวและคำถามต่อมา
ของเธอนั้นทำให้ไมเคิลที่กำลังดื่มน้ำอยู่ถึงกับสำลัก “ในนี้หนูคนไหนเป็น
แฟนตัวจริงของหนูวากันจ๊ะ”

‘เล่นถามแบบนี้ นี่คุณคิดจะก่อสงครามระหว่างเผ่าพันธุ์จ้ะ!!!’
ไมเคิลเกือบจะอุทานออกมาแล้วถ้าไม่ติดอยู่ที่ว่าเขากำลังสำลักอยู่

2

เย็บเย็บ

ผมกับลิเวียพวกเรามาเดินเล่นกันอยู่ตรงสวนสาธารณะแถวบ้าน
“ตรงนั้น” ลิเวียที่บัดนี้ชื่อผมอยู่กล่าวขึ้นมาพร้อมกับชี้นิ้วไปทางร้าน
ขายเครปใกล้ๆ

“หืม อะไรกันลิเวีย อยากกินเครปงั้นเหรอ” ผมถาม

ลิเวียพยักหน้าให้เป็นคำตอบ ผมคลี่ยิ้มบางๆ ก่อนจะเดินตรงไปยัง
ร้านขายเครป

“เอาอะไรดีล่ะ” ผมถามเธอขณะที่เธอเฝ้าดูมาเกยไว้บนศีรษะของ
ผม

“อืมมม” เธอครางเบาๆ เหมือนกับว่ากำลังใช้ความคิดอยู่

“อันนั้น อันนั้น และอีกอันนี้” เมื่อเธอคิดได้เธอก็ชี้นิ้วไปยังพวกวัตถุต่าง
ต่างๆ ตรงหน้า พนักงานสาวเมื่อเห็นเช่นนั้นก็ยิ้มให้แก่งานน่ารักของเธอ

ใช้เวลาไม่ถึงสามนาที เครปที่ลิเวียต้องการก็ทำเสร็จเรียบร้อย

“น้องสาวน่ารักจังเลยนะคะ” พนักงานสาวกล่าวขณะยื่นเครปให้ผม

น้องสาวฉันหรือ...

“อ๊ะ อ่าครับๆ แะะๆ” ผมตอบรับก่อนจะยิ้มให้เธอแล้วก็เดินออกมา รู้สึกเหมือนกับว่าพอเธอเห็นรอยยิ้มผมแล้วเธอจะหน้าแดงด้วย เอ๊ะ หรือว่าเธอจะกลัวใบหน้าเถื่อนๆ นี่ของผมจนใช้ขึ้น!?

ผมว่าตอนนี้หน้าผมก็ไม่ค่อยเถื่อนเท่าไรแล้วน้ำ

“ส่งมันมาให้เค้าละ!” ลิเวียที่กำลังขี่คอของผมอยู่ไวยวายก่อนจะพยายามยื่นมือน้อยๆ ของเธอมาแย่งเครปในมือผม

“ฮะๆๆ ใจเย็นซีใจเย็น” ผมหัวเราะพร้อมกับกัดเครปในมือเข้าปากไปแล้วก็กลืนลงท้องอย่างเอร็ดอ่อย

“ถ้ามันแต่ใจเย็นก็ถูกว่าจิงแย่งกินหมดซี!!!” ลิเวียร้องเสียงหลง

“ฮะๆๆ ไม่หมดหรอกลิเวีย เดี๋ยวฉันเหลือคำสุดท้ายเอาไว้ให้”

“ไม่ยอมหรือกาน่า นี่แน่!!!” พอพูดจบเธอก็ใช้มือทั้งสองข้างดึงผมบนหัวของผมอย่างแรง เจ็บอ๊ะ!

ผมพาลิเวียมานั่งลงตรงศาลาใกล้ๆ ตอนนี้เธอกำลังกินเครปในมืออย่างเอร็ดอ่อย สีหน้าของเธอเวลาที่กำลังกินนั้นดูมีความสุขมากเลย

การที่เธอมีร่างมายาแบบนี้แสดงว่าเธอเป็นสัตว์อสูรชั้นสูงจริงๆ ด้วยสินะ ว่าแต่ว่าเธอเป็นเผ่าพันธุ์อะไรกันหว่า

“เหงาไหมลิเวีย ตอนที่ฉันไม่อยู่” ผมถาม อา นี่ผมถามงี้ๆ แบบนั้นออกไปได้ไงเนี่ย เธอก็ต้องเหงาอยู่แล้วเป็นเรื่องธรรมดา...

“ไม่เหงา” เธอตอบอย่างไม่ใส่ใจก่อนจะกินเครปต่อไป

คำตอบของเธอทำเอาผมแทบกระอักเลือด เอ้อออ!!! ลิเวียยย ทำไมเธอถึงได้พูดแบบนี้!!!

“...หึ หึหรือๆ อานั่นสินะ ตอนแรกฉันว่าจะซื้อเครปอีกสักชิ้นมาให้เธอกินซะหน่อย แต่ในเมื่อ...”

“กะ ก็ต้องเหงาอยู่แล้วซี!!!” ทันทิที่ได้ยินว่าผมจะซื้อเครปให้ เธอก็ร้องออกมาเสียงดัง ประกายแสงแห่งความหิวกระหายที่อยู่ภายในดวงตาของเธอกำลังเจิดจ้าเป็นประกาย

เด็กหนอเด็ก...

เมื่อผมซื้อเครปอีกอันเสร็จ ผมก็ยื่นมันให้ลิเวียเธอเองก็ยื่นมือออกมาเตรียมรับพร้อมสีหน้ายิ้มแย้ม ทว่าก่อนที่มืออันบอบบางของเธอจะทันได้สัมผัสกับเครป ผมก็ชักมือของผมกลับ

“อะ ทำอะไรนะ!!” เธอโวยใส่ผม

“อะแฮ่ม ลิเวียจะลิเวียน้อย ก่อนจะรับของจากผู้ใหญ่รู้ไหมว่าพวกเด็กๆ เขาต้องทำยังไงกัน” ผมบอกเหมือนผู้ใหญ่เวลาสั่งสอนเด็ก

“...อะ ขอบคุณจ้ะเหอ” เธอกล่าวเสียงค่อยขณะมองหน้าผม

“ใช่แล้ว ขอบคุณ เอละลิเวียไหนลองพูดซิว่า ขอบคุณคะ พี่จ๋า”

“อะ พี่จ๋าจ้ะเหอ” เธอพูดกับตัวเองเหมือนไม่เข้าใจในสิ่งที่ผมบอก

“ใช่แล้วลิเวีย พี่จ๋า ไหนลองพูดซิ แล้วเครปชิ้นนี้จะตกเป็นของเธอทันทีฉันสัญญา” น้ำเสียงและสีหน้าของผมมันช่างดูจริงจัง

“ทำไม...ท่าทางของตุมันถึงได้ดูเหมือนกับไอ้โรคจิตที่กำลังจะล่อลวงเด็กเลยอะ”

ลิเวียเงยปากครู่หนึ่ง ก่อนจะขยับริมฝีปากและกล่าวด้วยน้ำเสียงอันแสนจะน่ารักน่าชังว่า

“อะ อะ ขอบคุณคะ พี่จ๋า”

โอ้ว

“อะ เธอพูดว่ายังไงนะ ฉันไม่ได้ยิน” ผมทำหูทวนลมก่อนจะยื่นหน้าเข้าไปหาเธอใกล้ๆ

“อะ ขอบคุณคะ พี่จ๋า...”

โอ้วว

“อีกสักครั้งซิ” ใช่แล้วลิเวีย อีกสักครั้ง ฉันอยากได้ยินมันอีกครั้งหนึ่ง!!!

“ขอบคุณคะพี่จ๋า!!!” เธอหลับตาก่อนจะพูดเสียงดัง ซึ่งมันทำให้ผม...

โอ้วววเคลวินน!!! คำนี้แหละที่ตูรอคอย คำนี้แหละที่ตูอยากได้ยิน!!!

ตูอยากมีน้องสาวหน้าตาน่ารักแบบนี้มานานแล้ว อี๊ย้า!!!

“อา ได้จ้ะได้ ในเมื่อหนูพูดแบบนี้พี่จ๋าคนนี้ก็ไม่ต้องขัดข้อง นี่จะเครปที่

หนูอยากได้” ผมกล่าวด้วยน้ำเสียงอันอ่อนโยนและใบหน้าที่ยิ้มแย้มขณะยื่น
กระเป๋าในมือให้เธอ

แผนการล่อลวงเด็กน้อยด้วยของกิน ลุล่วง!!!

พอลิเวียกินเสร็จผมก็พาเธอกลับบ้าน

“ในนี้คนไหนเป็นแฟนตัวจริงของหนูวากันจ๊ะ”

เมื่อผมเดินเข้ามาในบ้านผมก็ได้ยินเสียงคุณแม่พูดอะไรสักอย่างอยู่
ภายในห้องนั่งเล่น และตามมาด้วยเสียงล่ำลั่นน้ำของคุณพ่อ

เช่นนั้นผมจึงจึงมือนิเวียเดินเข้ามาข้างในห้องพัก

หืม? พวกเขาพูดเรื่องอะไรกันอยู่หรือ ทำไมจู่ๆ บรรยากาศภายในห้อง
มันถึงได้ดูตึงเครียดขึ้นมาแปลกๆ

“คุยอะไรกันอยู่หรือครับ” ผมกล่าว

ทรีนี่ดี อัลเวล และมีเทียร์ที่นั่งอยู่ถึงกับสะดุ้งเมื่อได้ยินเสียงผม

“อ้าว หนูวามากี่ดีแล้ว คือว่าแม่กำลังสงสัยนะว่าคนไหนเป็นแฟน
ตัวจริงของหนูวากันแน่เอ่ย” แม่ผมที่นั่งอยู่บอก

“แฟนตัวจริง? ฮะๆๆๆ เข้าใจผิดแล้วจ๊ะแม่จ๋า พวกเขาเป็นเพื่อนหนู
ต่างหาก ฟังแฟนอะไรกัน” ผมหัวเราะเบาๆ

“เพื่อน...สินะ...” ทรีนี่ดีบ่นพึมพำขึ้นมาในขณะที่อัลเวลได้หันมาจ้องผม

“อุตส่าห์พาไปพบท่านพ่อท่านแม่แล้วแท้ๆ” ทรีนี่ดียังคงพึมพำกับ
ตัวเองต่อไป

“เป็นอะไรไปนะทรีนี่ดี หรือว่าอยากเข้าห้องน้ำ ถ้าห้องน้ำละก็อยู่ใกล้ๆ
กับห้องครัว ตรงด้านซ้ายมือนั่น” ผมชี้นิ้ว

“...” เมื่อทรีนี่ดีได้ยินเธอก็เงยหน้ามองผมด้วยสายตาแปลกๆ เป็น
สายตาแบบเดียวกันกับที่ผมเคยบอกเธอว่าจะทำไข่มุกขายให้พ่อแม่ของเธอกิน
เลย

“ว่าแต่ว่าทั้งสามคนมีฐานะอะไรกับฉันรีเปลา ถึงได้มาหาฉันถึงที่บ้าน
แบบนี้” ผมถาม

“ใช่ๆ มาทำไม?” ลิเวียที่ยืนอยู่ข้างๆ ผมกล่าวช้าๆ แต่น้ำเสียงฟังดูห้วนๆ แปลกๆ

คำถามของผมกับลิเวียทำให้ทั้งสามคนเงยบ

“กะ ก็แบบว่า เธอ ได้ยินว่าคุณอาจจะกลับมาในวันนี้ ะ ผมก็เลยอยาก มาเยี่ยม นะครับ แฮะๆ” เป็นมีเทียร์ที่บอกผม

“หืม? จั๊นหรือกหรือ แล้วพวกเธอละ” ผมหันไปมององค์หญิงทั้งสองที่กำลังแสดงสีหน้ากระอักกระอ่วน

“เฮ้อ พ่อละเห็นใจพวกหนูจริงๆ” จู่ๆ คุณพ่อก็พูดขึ้นมาพร้อมกับถอนหายใจ

เห็นใจแทนพวกเธอ? หมายความว่ายังไงเนี่ยผมทำอะไรผิดไปจันหรือ

“อา! จริงด้วยๆ ไหนๆ พวกหนูก็มากันแล้วยังไงก็ค้างคืนกันที่นี่เลยก็แล้วกันนะ” คุณแม่ผมเอ่ยปากชวน

ผมรู้สึกเหมือนกับเห็นประกายแสงบางอย่างกำลังสว่างไสวอยู่ภายในสายตาของทั้งสามคนตอนได้ยินคำพูดนี้

“นั่นสิ ถ้าไม่รังเกียจคืนนี้พักที่บ้านฉันก็ได้ มากันเยอะๆ แบบนี้ก็น่าสนุกดี” ผมเสริม

น่าเสียดายอะที่นูอิ แอฟโฟร แล้วก็เจ้าเฟอร์บี้ไม่มาด้วย ไม่งั้นคงจะสนุกกว่านี้

พอกับแม่ผมคงจะฮากันน่าดูที่ได้เห็นเจ้าหัวฟูกับเฟอร์บี้ ขนาดอาเจีที่ว่าเจียบๆ แล้วยังมีหลุดขำเลยตอนที่ผมพาเจ้าเฟอร์บี้ไปแนะนำให้รู้จัก...

อีกด้านหนึ่ง...ไม่ไกลจากบ้านคิซึเนะเท่าไรนัก

“ฮะ ฮะ ฮัดเซีย!!” เสียงจามของเด็กหนุ่มร่างยักษ์ดังขึ้น

“โอ้ย รู้สึกเหมือนเมื่อไหร่จะมีคนนินทาอะะ นูอิ แนใจหรือว่าอยู่แถวนี้” เด็กหนุ่มร่างยักษ์หันไปหาเด็กผู้หญิงผมดำที่เดินอยู่ข้างๆ

ใช่แล้ว เขาผู้นี้ก็คือเฟอร์บี้ แม็กกินส์ หนึ่งในตำนานที่ยังคงมีชีวิตอยู่ของโรงเรียนเซราฟิม ตำนานที่ไม่ว่าใครได้ยืนต่าก็ต้องต้องท้อแท้ด้วยความ

ทรมาน ตำนานของทายาทชนเผ่าออร์คอันแสนจะน่าเกรงขามผู้มีนามว่า
เฟอร์บี้!!!

“แน่ใจสิ ก็ในแผนที่มันบอกเอาไว้ว่าอยู่แถวๆ นี้นี่นา” เด็กสาวผมสั้น
ที่อยู่ในชุดเสื้อยืดสีน้ำตาลอ่อนกางเกงขาสั้น ตอบขณะก้มหน้าลงมองดูแผ่น
กระดาษที่อยู่ในมือ

มันคือแผนที่บ้านของอวาลอน ซึ่งเขาเป็นคนเขียนเอาไว้ให้พวกเธอเอง
ก่อนที่จะปิดเทอม

“เห็นท่านโยวโกะบอกว่า วามันจะกลับมาวันนี้ อยากรู้จริงๆ แะว่า
มันจะเปลี่ยนไปมากแค่ไหน” คราวนี้เป็นเสียงของเด็กหนุ่มผู้มีทรงผมสกินเฮด

“ฉันว่าคงไม่เปลี่ยนเท่านายหรอก แอฟ...แอ็บไบว์” เฟอร์บี้บอก
คนที่มียทรงผมสกินเฮดผู้มีนามว่า แอ็บไบว์ หรือก็คือผู้ที่อวาลอนเคย
เรียกว่า แอฟไฟร์ไอ้หัวฟอย...ไม่สิ ตอนนี่ต้องเรียกว่า อดีตแอฟไฟร์ต่างหาก
เพราะว่าเขาไม่ได้หัวฟอยอีกต่อไปแล้ว...

“หิ ไอ้ทรงผมฟอยชัดหม้อบรมเหยแบบนั้นมันหมดยุคไปแล้ว ตอนนี่
มันได้ถึงยุคของทรงสกินเฮดกันแล้ว ต่อไปนี้ฉันคือ แอ็บไบว์ เดอะ โซริโมน”
แอ็บไบว์กล่าวด้วยน้ำเสียงที่แสดงให้เห็นถึงความมั่นใจ

ตอนปิดเทอมแอ็บไบว์ติดละครที่กำลังโด่งดังอยู่ในช่วงนั้น เนื่องจาก
ตัวละครที่เขาชื่นชอบตัวผมทรงสกินเฮด แอ็บไบว์จึงคิดว่าถ้าเขาลองไปตัดดู
บ้างอาจจะทำให้ตัวเองดูดีขึ้น และมันก็ดูดีขึ้นจริงๆ ...ในสายตาของเขาน่ะนะ
ทว่าในสายตาคนอื่น ๆ อย่างนูอิและเฟอร์บี้นั่น...

นี่มันทรงหลวงพ่อดีๆ กลับไปไว้หัวสาหร่ายแบบเดิมเถอะ!!!

ทั้งสองได้แต่ถู๋ร้องในใจขณะมองเพื่อนที่หัวเกือบล้านคนนี้ด้วยสีหน้า
เวทนา

“อ้อ นี่เราเดินทางมาเป็นชั่วโมงแล้วนะเนี่ย เจ้าวาก็ไม่ยอมเปิดมือถือ
อีก ติดต่ออะไรไม่ได้เลย” เฟอร์บี้บ่น

กลุ่มของทั้งสามที่กำลังเดินอยู่ต่างตกเป็นจุดสนใจของเหล่าผู้คนที่เดิน
สัญจรไปมาในละแวกนั้นเนื่องด้วยหน้าตาอันแสนจะน่ารักของนูอิ ประกอบ

กับรูปร่างอันใหญ่โตของเฟอร์บี้ แล้วไหนจะไอ้หนุ่มที่ไว้ผมทรงหลวงพ่อนี่อีก

กลายเป็นกลุ่มที่ดูแล้วมันช่างไม่เข้ากันเลยยย

“ฟ้าเริ่มครึ้ม ต้องรีบแล้วนะ” แอ็บไปบอกหนูอิ

“โอ้ยลายมือของวานี่ก็ เขียนอะไรบ้างก็ไม่รู้ ฉันไม่ค่อยได้มาโลกมนุษย์
ซะด้วยสิ แล้วอย่างนี้จะไปรู้ได้ยังไงเนี่ย ว่าบ้านคิทชีเนะมันอยู่ตรงไหน!!!” เธอ
ร้องออกมาเสียงดัง

คำพูดของเธอทำให้เจ้าสุนัขที่กำลังเดินอยู่ใกล้ๆ บริเวณนั้นหันมามอง

“โธ่? (วา? บ้านคิทชีเนะ? แสดงว่าคนพวกนี้กำลังตามหาตัวลูกพี่
อยู่!!!)”

เมื่อเจ้าหมาน้อยคิดได้เช่นนั้นก็รีบวิ่งไปยังบ้านของอวาลอนทันที

ใช่แล้ว ลูกพี่ พวกคุณฟังไม่ผิดหรอก ไม่อยากบอกความจริงว่า พวก
น้องหมาทั้งหลายในแถบนี้ล้วนขึ้นตรงต่ออวาลอนกันหมด

แถบนี้ทั้งแถบเป็นถิ่นของเขา!!!

กลับมาที่บ้านคิทชีเนะ

“มีห้องว่างอยู่บนชั้นสองห้องหนึ่ง พวกเธอก็นอนห้องนั้นก็แล้วกันนะ
เตียงมันใหญ่พออยู่ เดี่ยวฉันจะไปจัดห้องให้ ส่วนมีเทียร์ นายมานอนกับฉัน”

“อ๊ะ หา!!!” มีเทียร์อุทาน ในขณะที่คนอื่นๆ ต่างก็หันมามองหน้าผม

“อ้าว จะให้นายที่เป็นผู้ชายไปนอนกับสาว? ไร้เงา” ผมถาม พร้อม
กับหันไปมองพวกเธอ

“เอ่อ ะ ผมนอนโซฟาตรงชั้นล่างนี่ก็ได้ครับ รบกวนคุณวาเปล่า?”
มันบอกด้วยน้ำเสียงเกรงใจ

“อื้ยย เพื่อนกันไม่ต้องเกรงใจ” ผมตอบว่ามันเบาๆ มีเทียร์ก็หันไป
มองหน้าพ่อกับแม่ของผมคู่หนึ่ง คุณพ่อผมส่งยิ้มกลับมาให้มัน เป็นรอยยิ้ม
ที่ดูแห้งแล้งพิกลแะ

อะไรครับพ่อนี้พ่อกลัวว่าผมจะทำมีดมีรายไ้หน้ห้ล่อนี่นะหรอ นี่พ่อ
ไม่ไว้ใจลูกตัวเองขนาดนี้เลยหรอ ไม่สิ นี่พ่อคิดว่าผมเป็นพวกรักปารีไหน!

เจ้านี่มันก็เป็นผู้ชายเหมือนกันนะ!!!

“อะ อ่า ครับผม จั๊นก็รับกวนคุณวาด้วยนะครับ” มีเสียงบอกผมด้วยน้ำเสียงอ่อนน้อม

ไม่ต้องห่วงมีเทียร์ จั๊นไม่ปล้ำนายหรอก จั๊นสัญญา เพราะจันมันผู้ชายแท้ทั้งแท้!!

“อา จั๊นจันไปจัดห้องก่อนนะ”

ผมยิ้มออกมา ก่อนจะเดินขึ้นไปบนชั้นสองเพื่อจะจัดที่นอนเตรียมเอาไว้

ตอนนี้บ่ายโมง อีกอย่างฟ้าก็เริ่มครึ้ม สงสัยวันนี้พวกเราคงออกไปเล่นกันข้างนอกไม่ได้แล้วแฮะ

บ้านที่ผมอาศัยอยู่นั้นเป็นบ้านพักสองชั้นธรรมดา ไม่ได้ใหญ่โตหรูหราอะไรมากมาย แต่ว่ามีพื้นที่เป็นสนามหญ้ากว้างอยู่ ถึงแม้ตระกูลผมจะมีเงินเป็นหมื่นๆ แสนๆ ล้าน แต่ก็นะครับครอบครัวเรามีกันแค่นี้ จะไปสร้างบ้านให้มันใหญ่โตไปทำไม

ภายในห้องนอนขนาดสามสิบตารางเมตรของผมนั้นข้าวของเครื่องใช้ต่างๆ ยังคงถูกจัดเอาไว้เป็นระเบียบเรียบร้อย

ทุกอย่างยังคงดูเหมือนเดิมตั้งแต่วันที่ผมไป จะมีอยู่อย่างเดียวที่มัน...

“อืม...ทำไมหนังสือรวมข้อสอบปราบเซียนของตูมันถึงมันอยู่ตรงด้านนอกได้วะ” ผมพึมพำกับตัวเองขณะจ้องมองไปยังบางสิ่งบางอย่างที่อยู่ในตู้เก็บหนังสือ

มันคือสิ่งที่ผมรักและหวงแหนมากที่สุด เป็นหนึ่งในชุดคอลเลกชันสะสมที่ผมแอบหลบพ่อแม่และลิเวียสร้างมันขึ้นมาแล้วเก็บซ่อนเอาไว้อย่างดี

นิตยสารของน้องอูมามี ริกะและน้องๆ หนูๆ อีกมากมาย แล้วทำไมมันถึงมาอยู่ตรงนี้ได้

“เอ...ถ้าจำไม่ผิด ก่อนปิดเทอมตูจำได้ว่าตูเอาพวกเธอเก็บไว้ด้านในสุดของตู้นี้หว่า”

3

ต่อไปนี่ฉันคือ เอ็มโบว

หลังจากที่ผมเก็บห้องและจัดที่นอนเสร็จ ผมก็เดินไปเปิด
หน้าต่างเพื่อรับบรรยากาศภายนอก

“อา สองเดือนที่ผ่านมา จะว่านานมันก็นานจะว่าสั้นมันก็สั้นแฮะ”

ผมสูดอากาศบริสุทธิ์เข้าไปเต็มปอดขณะที่ทอดสายตามองไปยัง
ทิวทัศน์ด้านนอก และเมื่อนั้นเองสายตาของผมก็เหลือบไปเห็น...

“หืม? ดุฟฟี่??” ผมเอ่ยอย่างสงสัยเมื่อพบกับสุนัขพันธุ์อาทิคะตัวหนึ่ง
กำลังเดินวนไปวนมาอยู่หน้าบ้านของผม

ดุฟฟี่เป็นชื่อของมันเองแหละครับ

“โย้วดุฟฟี่มาทำอะไรแถวบ้านฉันเนี่ย หรือว่านายรู้ว่าฉันจะกลับมา
วันนี้” ผมตะโกนถามเมื่อดุฟฟี่ได้ยินเสียงของผมก็เงยหน้าขึ้นมามองทันที

“โฮ่ง! (โ้ ลูกฟี่กลับมาแล้วจริงๆ ด้วย ยินดีต้อนรับครับ)”

“อ้อขอบใจนะ ว่าแต่ว่ามีอะไรไร้เปล่า”

พอผมถามจบเจ้าตูบก็ทำสีหน้าครุ่นคิด เหมือนกำลังพยายามนึกอะไร

สักอย่าง และเมื่อผ่านไปครู่หนึ่งมันก็กล่าวขึ้นมาอีกครั้งว่า

“โบรวๆ (จริงสิครับลูกพี่ ตรงแถวๆ บ้านของเจ้าคุโมะผมเห็นมีคนกำลังตามหาลูกพี่อยู่นะครับ)” ดุฟฟี่บอกผม

ส่วนคุโมะที่มันว่านั้นก็ป็นสุนัขพันธุ์อากิตะอีกตัวหนึ่งที่อยู่ในละแวกนี้

“หืม? มีคนกำลังตามหาฉันอยู่เหรอ” พอผมได้ยินเช่นนั้นจึงกวาดสายตาไปทั่วบริเวณ เมื่อพบว่าไม่มีใครอยู่ผมจึงกระโดดพุ่งตัวออกมาจากชั้นสองของบ้านเพื่อจะได้ไปคุยกับดุฟฟี่ง่าย ๆ

ฟูบ! ร่างอันสูงเพียวของผมทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้าอันกว้าง แสงจากดวงตะวันที่กำลังสาดส่องนั้นทำให้ผมสีทองอร่ามของผมเปลี่ยนเป็นประกาย (คิดว่านะ) ผมรู้สึกตัวของผมในตอนนี้ช่างดูเจิดจ้ายิ่งนัก

อา ฉันกลับมาแล้ว...

ด้วยความสูงเกือบสี่เมตรทำให้ตัวของผมลอยอยู่กลางอากาศราวๆ ครึ่งวินาที ดุฟฟี่ที่อยู่เบื้องล่างเงนหน้ามามองผมด้วยสีหน้าตกตะลึง ดูจากสีหน้าหมาๆ ของมันแล้ว ตอนนี้นั้นคงกำลังคิดว่า

ลูกพี่ของตูนี่โคตรเทชิบเป้ง!!!

และเมื่อเท้าของผมสัมผัสกับพื้นดินผมก็..

ปรี๊ดดด!!!

“อัย!!??”

ตูบ! เกิดเสียงดังขึ้นมาพร้อมกับร่างของผมที่บัดนี้กำลังนอนกลิ้งอยู่กับพื้น

“ฮวฮว!! หัวตู!!! หัวตู!!! แตกใหม่เนี่ยยย!” ผมกรี๊ดร้องขณะนอนกุมหัวตัวเองอยู่

เพราะว่าเมื่อถึงตอนลงนั้น ผมดันเผลอไปเหยียบน้ำที่ผมมองไม่เห็น (แหวะละ ดูจากมุมสูงแล้วสีมันกลมกลืนกับพื้นถนนจะตาย) ผมเลยลื่นหกล้มหัวฟาดพื้นและนอนดินอยู่เช่นนั้น

“หืม? พวกหนูได้ยินเสียงอะไรไหมจ๊ะ” มิสึกีก้าว เมื่อสักครู่นี้

รู้สึกเหมือนกับว่าเธอจะได้ยินเสียงตัวอะไรสักอย่างร้องมาจากข้างนอกบ้าน

“ไม่นะครับ ผมไม่เห็นได้ยินอะไรเลย” มีเทียร์ตอบสวนองค์หญิงทั้งสอง ก็พยักหน้าให้เป็นเชิงว่าพวกตนเองไม่ได้ยินเหมือนกัน

“สงสัยเป็นเสียงของพวก ‘หมา’ ข้างนอกมั้งคุณ” ไมเคิลที่นั่งอยู่ข้างๆ บอกผู้เป็นภรรยา

“...” เจ้าตูฟฟ์ที่ได้แต่เงิบ ผมว่ามันคงกำลังเงิบอยู่

“อะแฮ่ม” ผมลุกขึ้นยืนและกระแอมไออย่างไ้ฟัฟฟอร์มก่อนจะมองไปยัง เจ้าตูฟฟ์ที่อยู่เบื้องหน้า

ตูเอีย อายหมามันไหมล่ะ

“นายบอกว่ามีคนกำลังตามหาฉันอยู่จ้ะนี่อะ” ผมกล่าวด้วยน้ำเสียง และสีหน้าเคร่งขรึม

“...โฮ่งง (...เอ่อ ไซ่แล้วครับเป็นผู้ชายสองคนและผู้หญิงหนึ่งคน)” ตูฟฟ์เงิบไปครู่หนึ่งก่อนจะตอบ

“ชายสองหญิงหนึ่งจ้ะหรือ ลักษณะของพวกนั้นเป็นยังงั้ตูฟฟ์” ผมถาม

หรือว่าคนพวกนั้นจะเป็นพวกนุอิ

“หิงๆๆ (ผู้ชายสองคนมีคนที่รูปร่างใหญ่โตมาก อีกคนนั้นรูปร่าง ธรรมดาค่อนข้างเตี้ยหน่อยๆ ไว้ผมทรงหลวมๆ ส่วนผู้หญิงเป็นเด็กสาวผม สั้นสีดำหน้าตาน่ารักมีผิวที่ขาวจ้ะ)”

ระหว่างที่วาลอนกำลังพูดคุยกับสุนัขพันธุ์อาทิตยะนั้น คุณป้า สองคนที่เพิ่งกลับมาจากการไปซื้อของที่ตลาดก็กำลังยืนคุยซุบซิบกันอยู่

“เธอๆ นั้นใช่ลูกชายของคุณมิสึกิรีเปล่า” คุณป้ารูปร่างตัวมคนหนึ่ง เอ่ยขณะมองภาพของเด็กหนุ่มผมทองหน้าตาดีกำลังพูดคุยอยู่กับสุนัข

“ผมสีทองแบบนั้น ฉันว่าใช่ละ ไม่ได้เจอกันแบบเดียวคุณหล่อนเป็น กองเลย แต่ว่า...” คุณป้าอีกคนที่อยู่ข้างๆ เว้นช่วงก่อนพูดต่อ “น่าเสียดายนะ

ที่เขาตันกลายเป็นคนไม่เต็มแบบนี้ไปซะแล้ว” น้ำเสียงของเธอช่างหดหู่

“นั่นสินะ น่าสงสารคุณมีสิก็จริงเลย” คุณป้ารูปร่างท้วมเห็นด้วย

ไม่แปลกที่พวกเธอจะคิดอย่างนั้น เพราะว่าในสายตาของคนปกติทั่วไปแล้ว ไอ้คนที่กำลังพูดคุยอยู่กับหมาแบบนี้เนะ มันสมควรจะไปอยู่ในโรงพยาบาลบ้ามากกว่า

และแล้ว อีกหนึ่งตำนานเล่าขานของอวาลอนผู้นี้ก็ได้ถือกำเนิดขึ้น เพราะคุณป้าทั้งสองนำไปเผยแพร่อย่างรวดเร็วเหมือนกับเชื้อไวรัส เรื่องราวของเด็กหนุ่มผู้ที่สามารถพูดคุยกับ ‘หมา’ ได้

“อิม ดูจากลักษณะที่ดูฟฟี่พูดมานี้คงเป็นเจ้าเฟอร์บี้ แล้วก็นูอิสินะ แต่ว่าไอ้หัวทรงหลวงพ่อนั้นมันเป็นใครกันหว่า ไม่ใช่เจ้าแอฟโฟรหอกรี” ผมกล่าวกับตัวเองก่อนจะตัดสินใจให้ดูฟฟี่นำทางไปหาทั้งสามคนนั้น “พาฉันไปที่นั่นโลดดูฟฟี่”

“โฮ่ง!!! (รับทราบครับลูกฟฟี่!!!)”

ไม่ถึงห้านาทีผมก็มาถึงสถานที่ที่ดูฟฟี่มันเล่าให้ฟัง ตอนนั้นเองสายตาของผมก็เลื้อยไปเห็นกลุ่มคนสามคนกำลังสอบถามอะไรบางอย่างกับคนขายไก่ย่างแถวนั้น แล้วคนขายก็ชี้มือไปยังทางไปบ้านของผม

ชัดเลย นันนูอิกับเฟอร์บี้ แล้วเอ๋อ...ไอ้คนหัวเกือบโล้นนั้นมันใครวะ

ผมเดินเข้าไปหาทั้งสามคนพร้อมกับส่งเสียงเรียกทันที เมื่อทั้งสามคนได้ยินก็หันกลับมาองผมด้วยสายตาประหลาดใจ ผมเองก็ประหลาดใจเช่นกัน เพราะว่าไอ้เจ้าของผมทรงหลวงพ่อนั้นมันเรียกชื่อผม

แต่ว่าดูไม่เคยเห็นเอ็งมาก่อนนี่หว่า

“วา!??” เสียงของทั้งสามคนประสานพร้อมกัน

สีหน้าของพวกนั้นดูแปลกใจมาก พวกเขาทำอย่างกับว่าผมเป็นปีศาจยังงี้ยังงั้น เอ๋อ...จะว่าไปแล้วผมก็เป็นปีศาจนี่เนอะ...

“นาย...นายคือวาเหรห ทำไมถึงได้ดูเปลี่ยนไปเยอะจัง” เป็นเสียงของนูอิ เธอดูไม่ค่อยมั่นใจเท่าไรนัก

“ไว้ว ไปทำอะไรมาเนี่ย ทำไมถึงได้สูงขึ้นขนาดนี้กัน ออย่าบอกนะว่าไปต่อกระดูก” คราวนี้เป็นเจ้าเฟอร์บี้

เฮ้ๆ ต่อกระดูกกระดูกอะไรกัน ตูเองก็ยังไม่แปลกใจเหมือนกันที่จู่ๆ สูงขึ้นขนาดนี้

“โอ๊ะโอ! โอ้ฉันก็คิดว่าปิดเทอมที่ผ่านมาจะมีแค่ฉันคนเดียวที่เปลี่ยนไปนี่ไม่ถึงว่านายเองก็เปลี่ยนไปเยอะเหมือนกัน” โอ้เจ้าคนหัวเกือบล้นพุดกับผม “ซี นาอิจจาซะมัด ทำไมฉันถึงไม่สูงขึ้นบ้างฟ...”

ในขณะที่มันกำลังพุดต่อไปนั้นผมก็กล่าวออกมาเสียงดังว่า

“แล้วคุณเอ็งเป็นใคร (วะ) ครับ!!!?”

“มายช่วย แกมันไม่ใช่แอฟโฟร่ แอฟโฟร่ตัวจริงมันต้องผมทรงหยิกหย่องซี” ผมร้อง ตอนนี้นำพวกเรามาพร้อมกับอีกหนึ่งตัวมานั่งอยู่ที่มานั่ง

“คนเราย่อมเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา ต่อไปนี้ฉันคือแอ็บไบว์ เดอะไฮโรโมน” เจ้าคนที่กล่าวอ้างว่าตัวเองคือแอฟโฟร่บอกผม

แอ็บไบว์ คือชื่อจริงของมัน แต่ตอนเจอกันครั้งแรกผมดันเรียกมันว่าแอฟโฟร่จนติดปาก

“อะไรคือเดอะ ไฮโรโมน เหรอ” ผมหันไปถามนุอิที่นั่งอยู่ข้างๆ

“เป็นซีรีส์ดังที่ฉายตอนปิดเทอมนะ แอ็บไบว์ติดอมเลยละ ถึงขนาดตัดผมทรงเดียวกันกับตัวละครในนั้น” นุอิกระซิบบอก

อ้อ มิน่า เจ้าแอ็บไบว์มันคงคิดว่าพอตัวเองตัดแล้วจะดูดีแบบตัวเอกนั่นสินะ

ผมคิดในใจก่อนจะหันไปมองหน้ามันชัดๆ อีกครั้ง

แอ็บไบว์เอ๊ย เอ็งคิดผิดแล้วละ...

“เฮ้อ เอาเถอะ ต่อไปนี้ฉันจะเรียกนายว่าแอ็บไบว์ก็แล้วกัน” ผมกล่าวทว่า...

“ไม่ ต้องเรียกว่าแอ็บไบว์ เดอะ ไฮโรโมน ต้องมีไฮโรโมนด้วย” มันย้ำหมอนี่ท่าจะบ้า ผลอๆ อาจจะบ้ากว่าผม สงสัยมันคงจะเป็นอาามากๆ

เลยนะเนี่ย

ผมไม่ตอบอะไรมัน เพียงแค่ถอนหายใจที่หนึ่งก่อนจะลุกขึ้นยืน

“ยังงี้ก็เถอะ ไปที่บ้านฉันก่อนก็แล้วกัน อยู่ใกล้ๆ นี่เอง” ผมเอ่ยชวน ทั้งสามคนก่อนจะเดินนำหน้าพวกนั้นไป เจ้าตุ๊ฟฟ์ที่นอนหมอบอยู่ใกล้ๆ เมื่อเห็นดังนั้นก็ตามผมมา

“เฮ้ ตุ๊ฟฟ์ ขอบใจมากที่มาบอกฉัน นี่รางวัล” ผมยื่นไปอย่างที่เพิ่งซื้อ มาเมื่อกี้ให้เจ้าตุ๊ฟฟ์ไป

“หิง (ขอบคุณมากครับลูกพี่)” มันบอกผมด้วยสายตาอันหวานซึ่ง (?)

“หิ ฝากสวัสดิ์เจ้านายของนายด้วย อย่าลืมละ หมายความว่าพวกเราเวลาที่มันจะมาช่วยเหลือมาทำดีกับพวกเรา เราต้องตอบแทนพวกเขาเพราะว่าพวกเราคือสุนัขผู้ซื่อสัตย์” ผมบอกมันด้วยน้ำเสียงที่โคตรหล่อก่อนจะคุกเข่าลงแล้ว วางมือลงบนศีรษะของมัน

“โง่ง (ครับลูกพี่ ผมไม่มีวันลืมเด็ดขาด)” มันตอบกลับมาด้วยน้ำเสียง มุ่มมันแล้ววิ่งจากไป

“หิ นี่สิ ถึงจะเป็นลูกน้องฉัน” ผมพูดกับตัวเองขณะมองแผ่นหลังของ เจ้าตุ๊ฟฟ์ที่ค่อยๆ ห่างไกลออกไป แล้วผมก็หันมามองที่เพื่อนๆ ทั้งสามอีกครั้ง

“หืม? เป็นอะไรไป ทำไมถึงได้มองหน้าฉันแปลกๆ แบบนั้นละ รีบไป กันเถอะ อีกไม่นานฝนก็จะตกแล้ว” ผมกล่าวพร้อมกับก้าวเท้าไปเบื้องหน้า

หนุ่มสาวทั้งสามที่ได้เห็นเหตุการณ์ทั้งหมดถึงกับใบ้รับประทาน พวกเขาไม่คิดว่า เพื่อนคนสำคัญของพวกเขาจะกลายเป็นคนไม่เต็มแบบนี้ไปซะแล้ว

เฟอร์รี่และแอ็บโบว์ได้แต่มองแผ่นหลังของเด็กหนุ่มผมทองด้วยสายตาอันว่างเปล่า (เพราะความเจ็บ) ในขณะที่นูอิ...

“วา นายฝึกหนักมากเกินไปจนกลายเป็นแบบนี้ไปแล้วหรอ” น้ำเสียง และแววตาของเธอที่แสดงออกมามันช่างดูเศร้าหมอง

เมื่อพวกเรามาถึงบ้าน ผมก็พาทั้งสามคนไปแนะนำให้คุณพ่อ กับคุณแม่รู้จัก พวกท่านยังคงนั่งคุยกับองค์หญิงทั้งสองและเจ้ามีเดียอยู่ภายในห้องนั่งเล่น

และปฏิกิริยาของพวกท่านก็เป็นอย่างที่ผมคาดเอาไว้ ตอนที่ผมแนะนำเจ้าเฟอร์บี้

ผมจำสายตาของทั้งคู่ได้แม่นยำ โดยเฉพาะคุณพ่อ สีหน้าและแววตานั้นช่างคล้ายคลึงกันกับสีหน้าของผมในตอนที่ผมได้ยื่นชื่อเจ้าเฟอร์บี้เป็นครั้งแรก

สีหน้าอันแสนจะเรียบเฉยที่แท้จริงแล้วต้องแบกรับความทรมานอันยิ่งใหญ่เอาไว้ เพราะไม่สามารถหวัหระได้ (มารยาทมันค้ำ)

แม่ของผมเองก็ดูอึ้งน้อยๆ คงไม่คิดว่าเพื่อนเผ่าออร์คที่สูงเกือบสองเมตรจะมีชื่อที่น่ารักเยี่ยงนี้ แม่จำคงกำลังคิดว่า...นี่คงต้องเป็นเฟอร์บี้ที่น่ารักที่สุดในโลกแน่ๆ (?)

ทั้งสามคนเองเมื่อเห็นลิเวียก็สงสัยอยู่เหมือนกัน ผมจึงบอกไปตามจริงว่า ลิเวียนั้นเป็นไขของสัตว์อสูรชั้นสูงที่มาอยู่กับครอบครัวของผม เธอเพิ่งจะพักออกมาในระหว่างที่ผมไปฝึก

เนื่องจากอีกไม่นานฝนจะตกแล้ว ผมจึงชวนเพื่อนๆ ให้ขึ้นไปเล่นกันบนห้องผม...เหมือนกับว่าผมจะได้ยินเสียงหวัหระในลำคอเบาๆ ของทรีนั้ตอนที่ผมเอ่ยชวน

หึๆ ไม่ต้องห่วงครับไม่ต้องห่วง ถ้าพวกคุณคิดว่า ว่า นายแน่ใจแล้ว เหยื่อที่จะให้คนอื่นเข้ามาในห้องนาย อย่าลืมสิว่าคอลเลกชันข้อสอบปราบเซียนของนายมันอยู่ในนั้นนะ

คราวนี้ผมย้ายมันมาไว้ตรงตู้ชั้นล่างแล้วล็อกกุญแจเอาไว้เป็นที่เรียบร้อย กุญแจผมก็เก็บเอาไว้กับตัวเองตลอดเวลา ดังนั้น ส.บ.ม. สบายมากครับ

ห้องนอนของผมก็ถือว่าไม่กว้างมากแต่พอมีที่ว่างๆ สำหรับต้อนรับแขกได้อยู่

“ว้าวววว นี่แหละรูปนายสมัยเด็ก ทำไมถึงได้ดูน่ารักขนาดนี้!!!” นูอิ ร้องอย่างตื่นเต้น ขณะมองดูภาพอัลบั้มครอบครัวผมในสมัยเด็ก

“หือๆ...หือๆ” ที่นั่นที่ที่กำลังนั่งดูรูป จู่ๆ ก็หัวเราะขึ้นมาคนเดียว สีหน้า ของเธอในตอนนั้นดูราวกับว่ากำลังตกอยู่ในมนตร์สะกดยังงี้

“คิก” อัลเวลที่นั่งอยู่หัวเราะเบาๆ ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมามองผมที่หนึ่ง แล้วก็ก้มลงไปมองรูปต่อ

อัล...นั่นเธอกำลังดูอะไรอยู่นะ

“หือๆ ความจริงแล้วเค้ายังมีรูปของวาจิงที่พิเศษกว่านี้เก็บซ่อนเอาไว้ ด้วยนะเทียร์”

“หะ? จริงหรือครับคุณลิเวีย”

“ใช่แล้ว ถ้าเทียร์อยากดูละก็ เดี๋ยวเค้าเอามาให้ดูก็ได้”

ลิเวียที่นั่งอยู่บนเตียงของผมกระซิบอะไรบางอย่างกับมีเทียร์ สีหน้า ของทั้งคู่ดูมีความสุขมาก

ผมสงสัยจึงว่า สองคนนี่ไปสนิทกันตั้งแต่เมื่อไร

“เฮ้อ” ผมถอนหายใจ ก่อนจะนั่งลงบนเก้าอี้ที่เอาไว้อ่านหนังสือ

“ดูๆ ไปนายก็มีส่วนคล้ายพ่อของนายเหมือนกันนะ ต่างกันตรงที่หน้า นายดูเถื่อนกว่าหน่อย” แอ็บโบว์กับเฟอร์บี้ที่กำลังเล่นเกมส์ x-box 1080 กัน อยู่กล่าว

“เหอะๆ ฉันจะถือว่านั่นเป็นคำชมนะ” ผมตอบปัดๆ แต่แล้วขณะที่ผม เที่ยงอยู่นั้น จู่ๆ นูอิที่ดูรูปในวัยเด็กของผมก็เอ่ยขึ้นมาว่า

“นี่ว่า ฉันสงสัยมานานแล้วเด็กผมเงินคนนี้เป็นใครหรือ” เธอชี้ไปยัง รูปของผมสมัยเด็กที่วางไว้ตรงหัวนอน

ใช่แล้ว รูปของผมที่ถ่ายคู่กันกับเพื่อนคนแรกในชีวิต

“อ้อ นั่นเป็นเด็กที่ฉันเคยไปเล่นด้วยเมื่อตอนแปดขวบนะ เธอเป็นเพื่อน คนแรกของฉันเลยก็ว่าได้”

“หืม? งั้นหรือ ไซมีเทียร์รีเปล่า ผมสีเงินเหมือนกันด้วยนี่” นูอิหันไป มองมีเทียร์ที่นั่งอยู่บนเตียงกับลิเวีย

ไม่ใช่แค่นูอิเท่านั้น ทุกสายตาต่างจับจ้องไปยังไอน้ำหล่อกันหมด

“เห เพื่อนสมัยเด็กสินะ...” ตรีนี่ดีหรีดาลงเล็กน้อย

ในขณะที่ภายในห้องเงียบอยู่นั่นเอง ผมก็

“ฮะๆๆ จะบ้าอะไระ เด็กคนนั้นเป็นมนุษย์นะ อีกร้อยอย่าง เจ้ามีเทียร์มันเป็นผู้ชาย แต่เด็กในรูปเป็นผู้หญิง ถึงแม้จะมีผมสีเดียวกันมีตาสีเดียวกัน แต่ไม่มีทางเป็นคนคนนั้นไปได้หรอก ไซ้ใหม่มีเทียร์” ผมหัวเราะก่อนจะหันไปถามมีเทียร์ ซึ่งมันก็...

“ฮะ อ่า ไซ้แล้วครับ ผมเป็นผู้ชายนะครับ โอ้ กล่าวหาว่าผมเป็นผู้หญิงแบบนี้ผมก็เสียหายหมดสิครับคุณนูอิ แล้วผมกับคุณวาทูกเราก็กึ่งจะเคยพบกันที่เซราฟิมเป็นครั้งแรกนี่เอง” มีเทียร์พูด

“ไซ้ใหม่ อีกร้อยคนผมสีเงินแบบนี้ก็มีให้เห็นออกบ่อย” ผมเสริมพอทุกคนได้ยินดังนั้นก็ไม่ได้ทักท้วงอะไรอีก พวกเขาต่างหันกลับไปทำกิจกรรมต่อ จะมีเพียงแค่ตรีนี่ดีเท่านั้นที่พิมพ์่าอะไรบางอย่างออกมาเบาๆ

“อืม...เป็นแบบนี้เอง...สิ”

รู้สึกที่ผมจะได้ยินเธอทำเสียงจี้จี้ในลำคอด้วย

“ไม่อยากจะก๊ากพนายในเวอร์ชันผู้หญิงเลยแะมีเทียร์ ะฮะๆๆๆ คงฮาน่าดู ผู้หญิงอะไรสูงตั้งร้อยแปดสิบ ฮะๆๆๆ” ผมหยอกล้อ

“อ่า ฮะๆๆ นะ นั่นสินะครับ ผู้หญิงปกติที่โหนเขาจะสูงแบบผมกัน” มีเทียร์เอ่ย

ไม่รู้ที่ผมคิดไปเองรีเปล่า แต่ในน้ำเสียงของมันนั่นฟังดูน้อยใจยังงั้นชอบกล

ขณะที่ผมกำลังคิดอะไรอยู่นั้น จู่ๆ ก็มีเสียงหนึ่งดังขึ้นมาแทรก...

“เอ่อ คุณวาทะ แล้วผู้หญิงคนนี่ล่ะคะ” เป็นเสียงของอัลเวล เธอพูดพร้อมกับพลิกอัลบั้มรูปถ่ายให้ผมดู

รอยยิ้มและเสียงหัวเราะของผมค่อยๆ หายไปพร้อมกับที่สายตาของผมไปสบเข้ากับหญิงสาวในรูป

เธอมีเรือนผมสีแดงเข้มเหมือนสตอร์วเบอร์รี่ ดวงตาสีชมพูอ่อนและ

รอยยิ้มอันร่าเริงของเธอทำให้ผมไม่สามารถพูดอะไรออกมาได้

ใบหน้าที่เปล่งประกาย สายตาอันอ่อนหวาน ผมจำมันได้ดี ผมไม่มีทางลืมมันอยู่แล้วเพราะว่า...

“คุณวาคะ?” อัลเวลร้องเรียกอีกครั้งเมื่อเห็นผมเงยบลง ทุกคนภายในห้องเริ่มจับสัมผัสบางอย่างได้ พวกเขาหันมามองที่ผมเป็นตาเดียว ทว่าผมไม่ได้สนใจพวกเขา เพราะว่าผู้หญิงที่ผมกำลังสบตากับเธออยู่ในรูปร่างนั้น...

“เวन्दี้...” ผมพึมพำชื่อของเธอคนนั้นออกมาด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา เธอเป็นคนที่ผม...ไม่สามารถปกป้องเอาไว้ได้...

4

ภายใต้ความมืดมิดอันเขียวสลับ

“คุณวาคะ?” อัลเวลเรียกผมซ้ำ เมื่อผมได้ยินเช่นนั้นผมจึงค่อยๆ หลับตาลง ก่อนจะลืมตาขึ้นมาอีกครั้งและพูดด้วยน้ำเสียงปกติว่า

“อ้อ เธอคนนั้นมีชื่อว่าเวนดี้ล่ะ”

“เวนดี้จ๋าเธอคะ เป็นคนที่น่ารักมากเลยนะคะ” อัลเวลถึงกับเอ่ยปากชมในความน่ารักของเธอ

ใช่แล้วอัล เวนดี้ล่ะ น่ารักมากเลยนะ...

“โอ้วววๆ อะไรกันเนี่ยไรกัน แล้วทำไมจู่ๆ นายถึงได้มีรูปสาวสุดน่ารักคนนี้ได้หว่า ออย่าบอกนะว่า...” แอ็บโบว์เว้นช่วง “เธอคนนี้จะเป้นแฟนเก่าของนาย”

คำพูดของแอ็บโบว์ส่งผลให้ทุกคนต่างหันมามองหน้าผม

แฟนเก่าจ๋าเธอ ไม่ใช่เธออีกแอ็บโบว์ ไม่ใช่เลย

“เจ้าหัวเหม่งปากไม่ดี วาจังนะไม่เคยมีแฟนเธออีกนะ!!!” ลิเวียที่นั่งอยู่ไวยววย แอ็บโบว์พอถูกตำว่าหัวเหม่งถึงกับสะอึก

อ่า...จริงด้วย วันนั้นลิเวียไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์กับเรานี่นา

“อ้าว แสดงว่าเป็นเพื่อนที่โรงเรียนเก่าของนายจั่นหรือ” คราวนี้เป็นเพอร์รี่ที่ถาม

“ใช่แล้ว เวนดี้เป็นเพื่อนเก่าของตัวเอง และก็ยังเป็น...รักแรกของฉัน อีกด้วย” ผมงกล่าวด้วยน้ำเสียงและใบหน้าที่แสนจะปกติ พวกสาว ๆ และเจ้ามีเทียร์เมื่อได้ยินคำทำยประโยคต่างก็อุทานเสียงหลง

“ระ ระ รักแรกของคุณวาทะหรือคะ” อัลเวลท์ที่กำลังถือรูปถ่ายอยู่พูดกับผมหด้วยเสียงสั้น ๆ “นะ นันสินะ ก็น่ารักซะขนาดนั้นนี่นา” เธอเอ่ยขณะกลับไปมองรูปของเด็กสาวผมแดงผู้น่ารักอีกครั้ง

“วาทะ ทำไมนายไม่เห็นจะเล่าเรื่องนี้ให้ฉันฟังเลย” นูอิถามผม สีหน้าของเธอดูตกใจนิด ๆ ส่วนเจ้ามีเทียร์ได้แต่เงยคิ้ว

“ชิ ใครบอกล่ะ ผู้หญิงผมแดงคนนั้นน่าจะเป็นแค่คนนิสัยไม่ดีที่ทำให้วาทะต้องเสียใจต่างหาก” ลิเวียกล่าว แววตาของเธอดูไม่พอใจ

จริงสิ ตอนที่ลิเวียยังเป็นไข้อยู่ เวนดี้ก็เคยมาบ้านเราด้วยนี่นา ไม่แปลกที่ลิเวียจะพูดแบบนั้น เพราะเธอรู้เรื่องที่เรากับเอนดี้ปฏิเสธรัก แต่ว่าขณะที่ลิเวียเอนดี้ไม่ได้เป็นคนนิสัยไม่ดีอย่างที่เธอบอกหรอก

“หึ หวังว่าผู้หญิงคนนี้จะยังอยู่ดีนะ เป็นนักเรียนโรงเรียนแก่นายสินะ” ทรินิตี้กล่าวด้วยน้ำเสียงและใบหน้าเรียบเฉย ผมรู้สึกได้ถึงจิตสังหารอ่อน ๆ ที่แผ่ออกมาจากตัวเธอตั้งแต่ตอนที่ผมบอกไปว่า เวนดี้เป็นรักแรกของผม...

“นันสินะ ฉันก็คิดว่าเธอคงจะมีความสุขอยู่บนนั้น” ผมยิ้มเล็กน้อยเมื่อทรินิตี้ได้ยินคำพูดของผมก็...

“บนนั้น? หมายความว่ายังไง หรือว่าหลอนเป็นเทวทูต?”

“อ้อ เปล่าหรอก คือว่า...” ผมเว้นจังหวะก่อนจะหันไปจ้องตาทรินิตี้

“เธอตายแล้วนะ”

คำตอบของผมส่งผลให้ทุกคนในห้องเงยบลงทันที

“ตาย หรือคะ”

ผมพยักหน้าให้แทนคำตอบ

“ตายจั้นเหอ ฮะๆๆ สมควรแล้วๆ คนที่ทำให้ว้างต้องเสียใจนะสมควรแล้ว” ลิเวียหัวเราะ

อ่า ผมไม่โกรธในสิ่งที่เธอพูดหรอก เพราะว่าเธอไม่รู้เรื่องนั้น
เรื่องที่ผมปกป้องเวन्दี้เอาไว้ไม่ได้...

“...”

“...”

ทรีนี่ดีกับนูอิได้แต่เจียบ พวกเธอทำได้แค่มองเห็นหน้าของผมเท่านั้น
มีเทียบกับเจ้าสองคนที่นั่งเล่นเกมอยู่ก็เช่นกัน

“ฮะๆๆ ว่าแต่เธอตายได้ยังไงเหอว้าง” ลิเวียถามผม และทันทีที่
เธอได้สบตากับผม สีหน้าและแววตาของเธอก็เปลี่ยนไปทันที ตอนนี้นัยน์ตา
สีเขียวมรกตดูงามกำลังสิ้นไหว “...ว้าง”

“เธอตาย เพราะว่าฉันมันอ่อนแอ” ผมบอกพร้อมกับจ้องมองเข้าไปยัง
ดวงตาคู่น้อยของเธอ

เมื่อลิเวียได้ยินคำพูดของผม ดวงตาน้อยๆ นั้นก็เบิกกว้างขึ้นมา

“คะ คะ เค้าขอโทษ” น้ำเสียงของเธอสั่นเครือ ดวงตาของเธอเริ่มมี
น้ำใสไหลออกมา เมื่อผมได้เห็นมันผมก็...

“ฮะๆๆ ไม่เป็นอะไรลิเวีย เธอไม่ผิดหรอก เธอแค่ไม่รู้เฉยๆ เพราะฉะนั้น
เลิกร้องไห้เถอะนะ” ผมหัวเราะเบาๆ ก่อนจะเดินไปลูบหัวเธอ

“เอาละ สีโมงเย็นแล้ว เดี่ยวฉันขอลงไปทำกับข้าวก่อนก็แล้วกัน” ผม
หันไปบอกเพื่อนๆ พร้อมกับอุ้มลิเวียขึ้น

“อยู่ในโซมานาน อยากกินอาหารฝีมือพี่ชายไหมลิเวีย” ผมชวนลิเวีย
คุยแต่ว่าลิเวียกลับไม่ตอบอะไรผม เธอเพียงแค่มองหน้าให้ผมเท่านั้น สีหน้า
ของเธอยังคงดูเศร้าหมอง...คงเป็นเพราะเธอรู้สึกผิดที่ไปต่อว่าเวन्दี้แบบนั้น

“อยากกินอะไรเป็นพิเศษบอกพี่ชายได้เลยนะ พี่ชายทำเป็นแทบ
ทุกอย่างแหละฮะๆๆ”

เสียงหัวเราะของเด็กนุ่มนวลๆ เบาลงพร้อมกับที่ร่างของเขา หายลงไปที่ชั้นล่าง ปล่อยให้เหล่าบรรดามีตรสหายทั้งหลายที่นั่งอยู่ในห้องต้อง ตกอยู่ในความเงียบสงัด

ทั้งพวกเขาและพวกเธอไม่รู้ว่าจะกล่าวอะไรออกมาดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งบรรดาสาวๆ

แปะๆๆ เม็ดฝนที่อยู่ด้านนอกเริ่มตกลงมา แสงอาทิตย์ที่เคยสว่างไสว บัดนี้ค่อยๆ ถูกก้อนเมฆสีดำเข้ามาบดบัง

หนึ่งชั่วโมงต่อมา

“โอ้ววว สุกุ้ย นี่มันอะไรกัน นี่มันอะไรกันนา! นายเป็นคนทำอาหาร พวกนี้ทั้งหมดจริงๆ นะเธอ” เฟอริบี้ที่มีน้องไก่อยู่ในปากสีขึ้นพูดเสียงดัง มันพูดได้ยังไงวะ

“อรรอยอะ ก็รู้อยู่หรอกระว่าในคาบวิชาเสริมนายอยู่ชมรมทำอาหาร แต่ไม่นึกว่านายจะทำอรรอยขนาดนี้” นูอิชมผมขณะดักน้ำซุ๊ปเข้าปาก

“ฮะๆ กันะๆ คนสอนฉันนี่ชั้นเทพนะ” ผมหันไปขยิบตาให้คุณแม่ ซึ่งท่านก็หัวเราะเบาๆ

ตอนนี้พวกเรากำลังนั่งกินข้าวเย็นกันอยู่ เนื่องด้วยโต๊ะกินข้าวที่บ้าน ผมเพียงพอสำหรับคนเพียงหกคนเท่านั้น ผมจึงไปยกโต๊ะอีกตัวที่ตั้งอยู่นอกบ้านเข้ามาเสริม

“หึๆๆ เป็นยังไงสาวๆ สนใจให้ลูกสาวไปเป็นลูกสะใภ้ไหม มีเทียร์สนใจ รีบเล่าลูก ฮ่าๆๆๆ” พ่อของผมพูด

ซึ่งพอสาวๆ ได้ยินต่างก็ก้มหน้างู๋ไม่ตอบอะไร พวกเธออาจจะกำลังรู้สึกขยะแขยงอยู่ก็ได้มั้ง

แฮมพ่อ พูดซะน่ารักเลยนะ ลูกสะใภ้ชั้นหรอ ไม่อยากนึกภาพตัวเอง ในบทนั้นเลยแฮะ

“...ลูกสะใภ้ วาจะมาเป็นภรรยาเราอย่างงั้นหรอ” เจ้ามีเทียร์พึมพำอะไรบางอย่างเบาๆ ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมามองผมด้วยสายตาแปลกๆ...

เฮ้ๆๆ มีเทียร์ ไม่ใช่ว่าตอนนี้ยายกำลังจินตนาการฉันในชุดแม่บ้านอยู่
หรือกะนะ...

**“เหน้อยไหมเทียร์ จะอาบน้ำก่อนไหม หรือว่าจะกินข้าวก่อนดี
หรือว่าจะ...กินผม”** ชายหนุ่มผมทองพูดด้วยน้ำเสียงและสีหน้าสุดแสนจะ
น่ารักน่าชัง ซึ่งเมื่อชายหนุ่ม (?) ผมเงินได้เห็นท่าทางเอาอกเอาใจของภรรยา
สาว (?) เขาก็...

“อา ทำไมภรรยาของเทียร์ถึงได้น่ารักขนาดนี้กันนะ” มีเทียร์ที่แต่งตัว
เป็นชายนานเกินไปจนลืมไปแล้วว่าตัวเองเป็นผู้หญิงเข้าไปประชิดร่างของชาย
หนุ่มผมทองในชุดแม่บ้านสาว

“เทียร์...ตรงนี้ไม่ได้นะ” ชายหนุ่มผมทองกล่าวด้วยใบหน้าที่กำลัง
เปลี่ยนไปเป็นสีแดงแจ้เพราะความเขินอาย ท่าทางของเขาในตอนนี้อยู่ดูเหมือน
แม่บ้านสาวเวลาถูกสามีหยอกล้อยิ่งนัก

“ทำไมล่ะ ที่ที่บ้านของพวกเราเองนะ อีกอย่าง เทียร์รอไม่ไหวแล้วนะ
ว้า” เขา (?) เอ่ยก่อนจะจับชายหนุ่มผมทองกดลงกับพื้น แล้วก็...

“...”

ขอละไว้ในฐานที่เข้าใจ

“มีเทียร์ เฮ้ มีเทียร์” ผมเรียกเจ้ามีเทียร์ย้ำหลายครั้ง เมื่อเห็น
ว่าจู่ๆ มันก็นิ่งไป

“อะ ครับผม” มีเทียร์ตัวสะดุ้งโหยง ท่าทางมันจะได้สติกลับคืนมาแล้ว

“เป็นอะไรรีเปลา ทำไมจู่ๆ ถึงได้ทำหน้าเคลิ้มแบบนั้น” ผมถามด้วย
ความเป็นห่วง

“อะ ผมไม่ได้ทำหน้าเคลิ้มซะหน่อยน้า” มันโวยวาย ก่อนจะก้มหน้าจูด

“อะไรของมันอีกล่ะนั้น เอาเถอะอย่าไปสนใจเลย” ผมคิดในใจก่อนจะ
ยกกับข้าวที่เพิ่งทำเสร็จเมื่อก็มาวางไว้บนโต๊ะตรงหน้าทรีนี่ดี

“อะฮ่า มาแล้วๆ ของโปรดของทรีนี่ดี”

“หืม? อะไร...” ทรินดี้ถามอย่างไม่เข้าใจขณะมองสิ่งที่อยู่ในจานตรงหน้า

ใช่แล้ว...มันก็คือ...

ไข่ลูกเขย

“อ้าว ก็เธอชอบไม่ใช่เหรอ เห็นตอนนั้นบอกจะให้ฉันไปทำให้พ่อกับแม่เธอกินด้วยนี่” ทันทันที่ผมกล่าวจบ ทรินดี้ก็แหยงหน้ามองผมด้วยสีหน้าแบบเดียวกับตอนที่ผมเคยบอกเธอว่าจะทำไข่ลูกเขยให้ครอบครัวเธอกิน

ให้ตายสิ เคลวิน ตูยารู้จริงจริงๆ ว่าวันนี้ทั้งวัน มีคนมาทำหน้าเจ็บใส่ตุ๊กี่ครั้งแล้ว

เพื่อไม่ให้เธอแสดงสีหน้าเจ็บๆ แบบนั้นใส่ผมอีกผมจึงเปลี่ยนเรื่องคุย

“สวัสดีคอยเฝ้าห้องคหบดี ให้อุ่นๆที่ไหนซื้อให้เนี่ย” ผมยิ้มให้เธอพร้อมกับก้มลงไปมองสร้อยอัญมณีพิสุทธิ์ที่อยู่บนอกของเธอ

“...”

เอ่อ...ก็ได้ครับ ผมยอมรับว่าผมแอบมองหน้าอกเธอแป๊บหนึ่ง แม้จะแค่เสี้ยววินาที แต่ผมก็สามารถจดจำภาพและรายละเอียดทั้งหมดได้

อืม...ไม่ใช่แค่อัลที่โตขึ้นคนเดียวสินะ ทรินดี้ก็โตขึ้นเยอะเหมือนกัน

ให้ตาย กลับมามาดูวันนี้สงสัยผมจะเห็นขึ้นกว่าเดิมอีก...รู้สึกชั่วร้ายจริงๆ

“หี ก็แค่เจ้าที่มคนหนึ่ง” ทรินดี้ตอบอย่างไม่ใส่ใจ ก่อนจะก้มลงตักไข่ลูกเขยใส่จานข้าวตัวเอง

เอ่อ...เจ้าที่มที่ว่านี่มันก็คือผมเองไม่ใช่เหรอ แล้วทำไมเธอถึงต้องว่าผมแบบนั้นด้วยละ ก็รู้อยู่หรอกนะว่าตัวเองที่ม แต่เราไปทำอะไรที่มๆ ให้เธอเห็นงั้นเหรอ...หืม เหมือนกับว่าเมื่อกี้ผมจะเห็นเธอยิ้มด้วย

“??” ผมรู้สึกเหมือนมีคนกำลังดึงมือผมอยู่ เมื่อผมหันกลับไปก็พบว่า เป็นลิเวียนั่นเอง บัดนี้เธอกำลังเงยหน้ามองผมด้วยสายตาดูถูกหมาหิวนม

อึกกกก! ท่าทางของหนูมันทำให้พี่ชายคนนี้จะคลั่งตายอยู่แล้ว ลิเวียยย!!!

“มีอะไรหรือลิเวีย” ผมข่มความเป็นโลลิตคอนกับซิสคอนเอาไว้ก่อนจะ

กัมलगามเธอ

“คะ เค้าวายากินเค้กอะ” ลิเวียบอกผมด้วยน้ำเสียงอันน่ารัก

“ได้จะได้ เดียวพี่ชายคนนี้จะจัดให้ รอก่อนนะ รอก่อน” ผมยิ้มให้เธอ ก่อน
จะเดินหายเข้าไปในครัวอีกครั้งทันที

เจ้าขนมเค้กเอ๋ย...เอ็งจงกลายเป็นเครื่องเซ่นให้ความโมเอะ (น่ารักเวอร์)
ของน้องสาวฉันซะเถอะ!!!

“ครอบครัวของคุณวานี ออบอุ้นจังเลยนะคะ” อัลที่ช่วยผมล้างจานอยู่
ข้างๆ พุดขึ้น หลังจากที่ถูกคนรับประทานอาหารกันเสร็จแล้ว ผมจึงเก็บจาน
ชามเพื่อนำมาล้าง ส่วนอัล เธอขออาสามาช่วยผมเอง โดยเธอให้เหตุผลว่า
อย่างน้อยๆ ก็ขอให้เธอได้ช่วยงานอะไรบ้าง

อ้า เคลวิน มีองค์หญิงแสนสวยมาช่วยดูแลล้างจานแบบนี้ ชีวิตตุ้มมันจะ
สุขิไปไหน

“นั่นสิ ฉันก็ว่าไง เป็นครอบครัวที่อบอุ่นจริงๆ นั่นแหละ” ผมยิ้มบางๆ
ก่อนจะยื่นมือไปรับจานที่เธอเพิ่งเช็ดเสร็จเพื่อเก็บเข้าที่วาง ตอนนั้นเองที่มือ
ของผมและเธอสัมผัสกัน

“อ๊ะ! ขอโทษ”

“มะ...ไม่เป็นไรคะ” เธอบอกผม พร้อมๆ กับก้มลงไปมองมือของตัวเอง
ไ้ท่าทางแบบนี้มันหมายความว่ายังไงกัน อ้อ ดูเข้าใจแล้ว หรือว่าเธอ
จะรังเกียจมือตูอยู่ใช่แล้ว ต้องใช่แน่ๆ นี่ตูบังอาจเอามือที่เต็มไปด้วยเชื้อ
แบคทีเรียพวกนี้ไปสัมผัสกับมืออันแสนจะบริสุทธิ์บอบบางแกมยังนุ่มนวลของ
องค์หญิงแบบเธอได้ยังไงเนี่ยยย!

“อ้าก! ยกโทษให้ฉันด้วยนะอัล ฉันไม่ได้ตั้งใจจริงๆ!!”

ผมถูร้องในใจ

เวลาสี่ทุ่ม ตอนนี้ฝนยังคงตกหนักอยู่ พวกเราจึงพากันเข้านอน
โดยที่ผมกับเจ้ามีเดียร์นอนห้องเดียวกัน ผมอยู่ข้างบนส่วนเจ้ามีเดียร์อยู่
ข้างล่าง...

“...”

เอ่อ...หมายถึงผมนอนอยู่บนเตียง ส่วนเจ้ามีเตียงนอนบนฟูกที่ผมปูเอาไว้บนพื้นนะครับ อย่าจิ้นไปไกลสิ...

ตอนแรกลิเวียบ่นว่าจะมานอนด้วยแต่ไม่ได้ เพราะอาเจ็บบอกว่าคืนนี้ลิเวียต้องไปนอนกับเธอ

ทางด้านองค์หญิงทั้งสองและนูอินันก็นอนด้วยกันในห้องพักอีกห้องที่เขาไว้รับแขก ส่วนเจ้าเฟอร์บี้กับแอ็บโบว์ พวกมันบอกว่าจะนอนกันชั้นล่าง ผมจึงไปหาฟูกมาปูให้

“อา เลื้อยของวา นี่เรากำลังใส่เสื้อของวายุ” มีเตียงที่กำลังนอนอยู่ พิมพ์อะไรบางอย่างออกมาเบาๆ ผมได้ยินมันพูดว่าเสื้อ แน่นนอนว่าที่มันใส่อยู่นั้นเป็นเสื้อของผม ผมให้มีเตียงยืมใส่เพราะมันไม่ได้เตรียมชุดมาด้วย แตกต่างจากเฟอร์บี้และแอ็บโบว์ที่เตรียมตัวมาค้ำที่บ้านผมโดยเฉพาะ

“หืม เสื้อชั้นมันตัวเล็กไปหรือมีเตียง ขอโทษทีนะ นั่นตัวใหญ่สุดแล้ว วันหลังฉันคงต้องไปหาซื้อเสื้อใหม่ๆ บ้างซะแล้วสิ” ผมกล่าว

ก็นะ ก่อนไปฝึกกับเทพอินาริผมยังสูงวัยเจ็ดสิบต้นๆ อยู่เลยนี่นา กลับมาคราวนี้ดันสูงถึงร้อยแปดสิบ...

“ฮะ ไม่หอรอกครับ แชนมันก็ยาวอยู่ ตัวผมก็ผอมๆ” มีเตียงตอบด้วยเสียงแผ่วเบา

“จั้นหรือ จันก็ดีแล้วละ เอ้อ จริงด้วยสิ อีกห้าวันพวกเราเปิดเทอมแล้วไซ้ไหม” ผมชวนคุยในขณะที่พวกเรากำลังจะนอน

ย้ำอีกทีว่าผมกับมันไม่ได้นอนด้วยกันนะครับ! สาวๆ อย่าเพ็งจิ้นไปไกล ให้อ้อมมันไม่ใช่แนวนั้นอยู่แล้ว!!!

“ครับ พวกเราเปิดเรียนวันจันทร์พอดี คุณวาก็กลับเซราฟิมวันไหนหอรอครับ”

“ก็คงอีกสักสามสี่วันนู่นละมั้ง” ผมตอบก่อนจะชวนมันคุยอีก “ปิดเทอมที่ผ่านมาเป็นยังไงบ้างล่ะ”

“หืม? ก็น่าเบื่อหน่อยๆ เหมือนกันครับ ส่วนใหญ่ผมก็อยู่แต่กับบ้าน

ช่วยงานท่านพ่อท่านแม่แล้วก็ได้...เอ่อ...อ่านนวนิยายอะไรพวกนี้”

“เห็นหรือ แล้วนิยายที่อ่านนี่แนวไหนล่ะ”

“...ก็...เอ่อ...แนวรักๆ นะครับ” มันตอบ เสียงของมันฟังดูอายๆ แปลกๆ
แฮะ

“หืม? แนวรักกันหรือ แสดงว่านายต้องจิ้นเก่งแน่นอน ฮะๆๆๆ” ผม
แซว

“มะ ไม่ใช่สักหน่อยครับ โอ้” มีเทียร์บนอุบอิบ ผมจึงนอนตะแคงข้าง
ไปทางมันเพื่อหวังจะพูดคุยก่ายๆ ทว่าตอนนั้นเองมันก็กำลังนอนตะแคงมอง
ผมเช่นกัน

พวกเรากำลังสบตากันอยู่ ความเจ็บที่ไม่อาจอธิบายได้เข้ามาปกคลุม
พวกเรา...

เคลวิน บรรยายกาศแบบนี้มันอะไรกันนะ สองหนุ่มผู้เป็นเพื่อนรักกำลัง
ประสานสายตากันอย่างหวานซึ้ง (?) ภายในห้องนอนที่มีเพียงพวกเขาเท่านั้น

“ซิทแล้วไง...” ผมสทค้ำหยาบภาษาฝรั่งออกมาเบาๆ ไม่ได้ว่า อย่า
ไปสบตามัน อย่าไปถูกสายตาสอนอ่อนหวานราวกับผู้หญิงนั่นมันหลอกเอาได้
อย่าลืมนะว่า...

เจ้ามีเทียร์มันเป็นผู้ชายนะโว้ยยย!!!

เมื่อคิดได้เช่นนั้นผมจึงเปลี่ยนไปนอนตะแคงหันหลังให้เจ้ามีเทียร์แทน
“...”

คิดๆ ดูแล้ว การหันหลังให้มันแบบนี้ไม่ค่อยจะเวิร์กเท่าไรแฮะ

เช่นนั้นผมจึงเปลี่ยนมานอนหงายหน้าแบบเดิม

“ฉันทนอนละนะ ผันดีมีเทียร์” ผมรีบตัดบททันที เมื่อเจ้ามีเทียร์ได้ยินก็
เงยไปครู่หนึ่ง

“หื...” มันหัวเราะเบาๆ “เช่นกันวา”

กลางดึก ในขณะที่ทุกคนต่างหลับใหล

ตุบ...ตุบ...ตุบ...เสียงฝีเท้าดังขึ้นพร้อมกับร่างหนึ่งที่กำลังเดินลงบันได

ซ้ำๆ เจ้าของเสียงผีเหล่านี้คือเด็กสาวผู้ดำรงตำแหน่งประธานนักเรียนคนปัจจุบันของเซราฟิม

คิทชีเนะ โยวโกะ

เธอก้าวผ่านความมืดมิดที่กำลังปกคลุมตัวบ้าน แสงของดวงจันทร์และหมู่ดาวบัดนี้ไม่อาจสอดส่องเข้ามาได้ เป็นเพราะเมฆฝนสีดำที่กำลังปกคลุมท้องฟ้าอยู่นั่นเอง

ซ้ำๆ เสียงของสายฝนที่ตกอยู่นั้นไม่ได้รับกวนเวลานิทราของเหล่าสมาชิกคนอื่นๆ ที่หลับใหลอยู่เลยแม้แต่น้อย

โยวโกะไม่ได้เปิดไฟเพราะบัดนี้สายตาของเธอเริ่มจะชินกับความมืดแล้ว ส่วนสาเหตุที่ทำให้เธอลงมายังชั้นล่างนั้น...

จ๊อก...เสียงของบางสิ่งบางอย่างดังขึ้นท่ามกลางสายฝนที่กำลังตกมันดังมาจากห้องของเธอนั่นเอง

“เอ...จำได้ว่าเราเอาโยเกิร์ตไว้ตรงนี้นะเนี่ย อ๊ะ เจอแล้ว” เธอกล่าวพร้อมกับหยิบสิ่งที่เธอต้องการออกมาจากตู้เย็น และเดินตรงไปยังบริเวณห้องนั่งเล่น แต่แล้วก็มีเสียงหนึ่งเรียกเธอเอาไว้ก่อน

“ยังไม่นอนเหรอครับ”

เสียงนั้นหยุดเธอไว้ เธอรีบหันกลับไปมองยังต้นเสียงอย่างรวดเร็ว และเธอก็พบร่างหนึ่งนั่งอยู่ภายใต้เงามืดตรงเก้าอี้ริมหน้าต่าง ร่างนั้นกำลังจับจ้องไปยังสายฝนที่กำลังตก

“หนูว” เธอเรียกชื่อน้องชายด้วยความแปลกใจ

อะไรกันเขามาอยู่ตรงนี้ตั้งแต่เมื่อไร ทำไมเธอถึงจับสัมผัสเขาไม่ได้

“ทิวนะ เลยลงมาหาของกินข้างล่าง” เธอตอบขณะที่สายต่ายังคงจับจ้องน้องชายของเธอ

“งั้นเหรอครับ” เด็กหนุ่มที่อยู่ภายในเงามืดตอบกลับ หลังจากนั้นเขาก็ไม่ได้กล่าวอะไรอีก มีเพียงเสียงของสายฝนที่ซัดกระหน่ำเพียงแค่นั้น

โยวโกะเริ่มไม่มั่นใจแล้วว่า คนที่อยู่ตรงหน้าเธอไม่ใช่ น้องชายของเธอจริงๆ หรือเปล่า ถึงแม้เสียงที่ตอบกลับมานั้นจะใช้ ทว่าบรรยากาศรอบๆ ตัว

ของเด็กหนุ่มกลับแตกต่างจากก่อนหน้านี้โดยสิ้นเชิง

“แล้วหนูวาล่ะ” โยวโกะตัดสินใจเอ่ยขึ้นมาเพื่อทำลายความเจ็บอันน่าอึดอัด

เด็กหนุ่มที่อยู่ในเงามืดเงิบไปครู่หนึ่งก่อนจะตอบกลับมา “นอนไม่หลับนะ พอดี...เวลาที่ได้มองสายฝนแบบนี้แล้วมันทำให้นึกถึงเรื่องราวเก่าๆ”

เรื่องราวเก่าๆ มันหมายความว่ายังไง

“...เก่งขึ้นแล้วสินะ” เธอเอ่ย

ระหว่างสองเดือนที่ผ่านมา มันเกิดอะไรขึ้นกับเขากันแน่

“ก็คงนิดหน่อย” เด็กหนุ่มภายใต้เงามืดกล่าว ตอนนี้อยู่กำลังทำสีหน้าอย่างไรอยู่นั้นเธอไม่อาจรู้ได้ เธอรู้เพียงว่าเขายังคงมองภาพของเมื่อดฝนที่ร่วงหล่นนั้นอยู่เช่นเดิม

เธอตัดสินใจจะเดินเข้าไปหาเด็กหนุ่มเพื่อดูหน้าของเขา ทว่า...

“อย่างน้อยๆ” คำพูดของเด็กหนุ่มในเงามืดทำให้เธอชะงัก “หนูก็มั่นใจว่าหนูสามารถปกป้องเจ้ได้”

น้ำเสียงของเขาดูทรงพลังแต่มันทำให้เธอโล่งใจ ความรู้สึกแปลกๆ ที่เธอมีต่อเขาเมื่อครู่นี้ได้หายไปหมดแล้ว

เพราะคำพูดของเขา...

อา...นั่นสินะ ก็วันนั้นที่เอเวอร์แลนด์

“หึ...ทำเป็นพูดดีไป” โยวโกะหัวเราะ

เขาได้ให้สัญญา与她แล้วนี่นา

“กินม้อดิกแบบนี้ ระวังอ้วนนะครับ” คราวนี้เด็กหนุ่มเอ่ยกลับมาด้วยน้ำเสียงติดตลก

ว่าต่อไปนี่

“ยุ่งน่า มันก็เขียนบอกเอาไว้แล้วว่า ไม่มีไขมัน” เธอแย้ง เด็กหนุ่มเพียงแคหัวเราะเบาๆ เท่านั้น

เขาจะเป็นฝ่ายปกป้องเธอเอง

“...ราตรีสวัสดิ์หนูวาล่ะ” โยวโกะทิ้งท้ายก่อนจะเดินขึ้นไปบนห้อง

พอเด็กสาวกลับขึ้นไปแล้ว ภายในบ้านก็ค่อยๆ ถูกปกคลุมด้วยความ
เจียบสงบ ร่างของเด็กหนุ่มภายใต้เงามืดยังคงนั่งนิ่ง สายตาของเขาจับจ้องไป
ยังเหล่าเมดเฝืนเบื้องหน้า

เพราะความมืดทำให้ไม่อาจทราบได้ว่าบัดนี้เขากำลังมีสีหน้าอย่างไร
แต่มีอยู่สิ่งหนึ่งที่ค่อยๆ ปรากฏออกมาให้เห็น มันคือดวงตาสีแดงฉานเหมือนกับ
ดวงตาของสัตว์ร้ายที่กำลังส่องสว่างลุกวาวอยู่ภายใต้ความมืดมิดนี้

ทว่าภายในดวงตาคู่นั้นกลับเต็มไปด้วยความว่างเปล่า มันดูนิ่งสงบ
และเยือกเย็น

เด็กหนุ่มค่อยๆ ขยับริมฝีปาก กล่าวด้วยน้ำเสียงอันเรียบเฉยว่า...

“ราตรีสวัสดิ์ครับพี่สาว...”

5

เคลวินเบนริ์กิ้น

“จิ้งจอกเพลิงโลหิตงั้นเหรอ” ผมเอ่ยอย่างสงสัยขณะนั่งคุยอยู่กับผองเพื่อนภายในห้องนั่งเล่นที่บ้านของผม

หลังจากที่พวกเรารับประทานอาหารเช้า (ฝีมือเชฟวา) กันเสร็จแล้ว คุณพ่อคุณแม่กับอาเจ็กก็ออกไปทำธุระข้างนอก คุณแม่บอกว่าวันนี้ตระกูลคิทชีเนะมีการประชุม ณ ตำนกใหญ่ประจำตระกูลที่อยู่ในโลกปีศาจ ซึ่งแน่นอนว่าคุณแม่แล้วก็อาเจ็กก็เป็นถึงผู้นำตระกูลต้องไปเข้าร่วมอยู่แล้ว ส่วนพ่อผมนะเหรอ หลังจากทำหน้าที่เป็นโฮเฟอร์ไปส่งทั้งคู่ที่สนามบินเสร็จแล้วก็คงจะกลับไปทำงานที่บริษัทนั่นแหละนะ ก็วันนี้มันไม่ใช่วันหยุดเสาร์อาทิตย์นี่นา

“ใช่แล้วๆ ฉันไปได้ยินมาว่าเมื่อเดือนที่แล้วนะ เผ่าพันธุ์อาร์กอยล์ที่อยู่ทางภาคตะวันตกของดินแดนดาร์กเวลถูกจิ้งจอกเพลิงโลหิตตัวนี้ฆ่าล้างทั้งเผ่าพันธุ์เลยละ” นูอิตั้งอยู่บนโซฟาพูดด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น

“ทั้งเผ่าพันธุ์เลยเหรอ โหดร้ายไปรีเปล่า”

“ไม่หรอก ดีชะด้วยซ้ำ! ไอ้เผ่าพันธุ์ที่แสนจะชั่วร้ายแบบนั้นนะ ถูกกำจัดไปซะให้หมดได้ก็ดี สายข่าวของฉันรายงานมาว่า สามวันก่อนที่จะเกิดเรื่องขึ้น องค์ลูซิเฟอร์คิดจะยกทัพไปปราบพวกการก่อกบฏนั้นด้วยตัวเองเสียด้วยซ้ำ ต้องขอบคุณเจ้าจิ้งจอกเพลิงโลหิตนั่นนะ” คราวนี้เป็นเสียงของแอ็บโบว์

แอ็บโบว์ เอ็งมีสายข่าวกับเขาด้วยหรอ!??? พุดชะหล่อเชียว ไม่สิ...จะว่าไปผมเองก็มีสายข่าวเหมือนกันนี่นา เหล่าลูกน้องหมาๆ ของผมไง!

“เห แต่ฉันไม่ค่อยชอบวิธีการของเจ้าจิ้งจอกโลหิตอะไรนั่นเท่าไรหรอก ทำไมต้องฆ่ากันด้วย ที่สำคัญฆ่าล้างทั้งเผ่าพันธุ์เลยนั่นหะ อ๊ะ! เปื่อนหมดแล้วลิเวีย” ผมอุทานก่อนจะใช้กระดากพิษชูเซ็ดที่ริมฝีปากของลิเวียซึ่งกำลังกินเค้กอย่างเอร็ดอร่อย

“อืม ไอ้เรื่องนี้ฉันก็ไม่แน่ใจเหมือนกันนะ ฉันก็บอกอยู่ว่าฉันไปได้ยินมา อาจจะผิดพลาดอยู่บ้างก็ได้ นายก็น่าจะรู้นี่ว่าเมืองดาร์กเวลนั้นเป็นเมืองต้องห้าม พวกปีศาจจิ้งจอกที่อยู่ที่นี่ก็มีแต่พวกชั่วร้ายๆ ไม่ค่อยมีใครเขากลับเข้าไปที่นั่นกันหรอก” นู๋บอก

“ที่สำคัญ...” เธอเว้นช่วงไปพักหนึ่งพร้อมกับมองตามผม “เห็นเขาเล่าว่าเป็นจิ้งจอกเก้าหางด้วยละ จิ้งจอกเก้าหางที่มีขนสีแดงฉานเหมือนสีของเลือด”

คำพูดของเธอส่งผลให้ทุกคนต่างหันมามองผม

จิ้งจอกเก้าหาง? เธอพูดว่าจิ้งจอกเก้าหางนั่นหะ

“เห ไม่เห็นรู้มาก่อนเลยว่ามันจิ้งจอกเก้าหางสีแดงด้วย อ้าว? แล้วนี่ทำไมถึงพากันมองหน้าฉันแบบนั้นล่ะ” ผมพูดเมื่อเห็นสายตาของแต่ละคนมองมาที่ผม มีเพียงลิเวียเท่านั้นที่ยังคงกินเค้กอยู่ต่อไปแบบไม่สนใจอะไร

“กำลังคิดว่า จิ้งจอกตัวนั้นอาจจะเป็นนายก็ได้ไง” คำพูดของนู๋ทำเอาผมแทบล้าล้นน้ำลายตัวเอง

วอต!? ผมเนี่ยนะ!??? บ้ารีเปล่า เดือนที่แล้วผมยังไปฝึกอยู่เลย

“บ้าหระ ตอนนั้นฉันยังฝึกอยู่เลย แล้วอีกอย่างทำไมฉันจะต้องไปทำเรื่องที่มีมันโหดร้ายแบบนั้นด้วยเล่า”

“นั่นสิคะ คุณว่าไม่มีทางเป็นคนชั่วร้ายแบบนั้นหรอกค่ะ” เป็นเสียงของอัลเวลที่นิ่งอยู่ข้างๆ นูอิ

“อะๆๆ ล้อเล่นน่าล้อเล่น จะเป็นนายไปได้ยังไง ก็...”

“รายงานด่วนจากโลกปีศาจ ขณะนี้ภาพที่ทุกท่านกำลังเห็นอยู่คือสภาพของหมู่บ้านเยติทางตอนเหนือของหุบเขาออร์ทฟอเรส” เสียงของทีวีที่ทรินดี้เปิดนั้นดังแทรกขึ้นมา พวกผมที่กำลังนั่งอยู่จึงหันไปมองหน้าจอทีวีเบื้องหน้า และภาพที่ปรากฏต่อสายตาวงศ์เรา...

“อะไรกันเนี่ย” ผมพึมพำ

สิ่งที่ผมกำลังมองดูอยู่ คือภาพของบ้านเรือนหลายสิบหลังที่บัดนี้ใหม่เป็นเถาถ่าน ท่ามกลางหิมะที่กำลังตกอยู่เต็มไปด้วยร่องรอยแห่งการทำลายล้างและการฆ่าฟัน พื้นที่ปกคลุมไปด้วยหิมะสีขาวขลิบไปด้วยโลหิตสีแดง

“และนี่คือคลิปวิดีโอที่เด็กหนุ่มเผ่าเยติคนหนึ่งถ่ายเอาไว้ได้ตอนเกิดเหตุเมื่อคืนนี้ค่ะ” เสียงของนักข่าวสาวดังขึ้นมาก่อนที่ภาพในจอจะเปลี่ยนไป

เมื่อคืนนั้นเธอ หลังจากที่ผมกลับมางั้นสิ

“กรี๊ด!!! ช่วยด้วยยย” เสียงกรี๊ดร้องของเหล่าเยติดังขึ้น พร้อมกับภาพของเยติจำนวนหลายร้อยตัววิ่งหนีกันอย่างซุกซม จนจากหลังคือบ้านเรือนหลายสิบหลังกำลังลุกไหม้ไปด้วยเปลวเพลิงสีแดงฉาน ผมสังเกตเห็นอะไรบางอย่างเคลื่อนไหวอยู่ภายใต้เปลวไฟที่ลุกโชน

“ปะ เป็นมันจริงๆ ด้วย จิ้งจอกเพลิงโลหิต!” เด็กหนุ่มที่กำลังถ่ายภาพร้องออกมา เมื่อได้เห็นสิ่งที่เดินออกมาจากเปลวไฟสีแดง

มันคือจิ้งจอกเก้าหางที่มีขนาดใหญ่มาก ตัวของมันนั้นใหญ่กว่าร่างแปลงของผมประมาณสองเท่าได้ และที่สำคัญสีขนที่ปกคลุมร่างกายของมันอยู่เป็นสีแดงฉาน สีแดงที่เหมือนกับสีของเลือด...

“ไม่จริงน่า นอกจากท่านยาย คุณแม่ และอาเจ้แล้ว ในตอนนี้มีคนที่ยังคงหาได้ถึงเก้าหางอีกนั้นหรือ ที่สำคัญ ทำไมฉันถึงไม่เคยได้ยินมาก่อนเลยว่ามีจิ้งจอกโลหิตแบบนี้อยู่ด้วย” ผมเอ่ย ขณะที่เจ้าจิ้งจอกโลหิตในจอเริ่มทำบางสิ่งบางอย่าง

หางทั้งเก้าของมังกรกลายเป็นละอองแสงสีแดงมารวมตัวกันจนเป็นรูปร่างคล้ายกับลูกแก้วพลึง มีอยู่ถึงเก้าลูก

พุ่มม! ลูกแก้วสีแดงทั้งเก้าพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้าก่อนจะกลายเป็นลำแสงสีแดงขนาดใหญ่ตกลงมายังทั่วบริเวณนี้

ตูมๆๆ เสียงระเบิดดังขึ้นหลายครั้งพร้อมๆ กับเหล่าบรรดาเยติผู้โชคร้ายที่ต้องจบชีวิตลง และภาพสุดท้ายที่พวกผมเห็นก่อนที่จะคลิวิตโจะดับลงคือภาพของเปลวเพลิงสีแดงฉานที่กำลังลุกโชนอยู่ท่ามกลางหิมะสีขาว

“โหดร้ายจัง นั่นนะเหอจึงจอกเพลิงโลหิต” มีเทียร์ที่นั่งอยู่ข้างๆ ผมพูดขณะมองภาพของนักข่าวสาวที่อยู่ในจอทีวี

“จำนวนเยติที่เสียชีวิตจากเหตุการณ์นั้นมีถึงเก้าสิบแปดราย บาดเจ็บอีกกว่าสี่ร้อยราย...ขณะนี้ทางสภาปีศาจกำลังเร่งดำเนินการจัดการกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้โดยเร็วที่สุด” แล้วภาพของนักข่าวสาวก็ตัดไปเป็นภาพของชายผู้หนึ่งที่กำลังให้สัมภาษณ์แก่สื่อมวลชน

“นั่นท่านอลาสแตร์ ผู้ดำรงตำแหน่งรองประธานสภาปีศาจนี่นา” เพอร์บี้ที่นั่งอยู่กับแอ็บโบว์เอ่ยขึ้นมาเมื่อเห็นภาพของชายในทีวี

“ตอนนี้ทางสภาได้ส่งเจ้าหน้าที่พิเศษฝีมือดีหลายนายมาจัดการเรื่องนี้โดยเฉพาะแล้ว ขอให้ทุกๆ ท่านไม่ต้องเป็นห่วงอะไร...พวกเราสภาปีศาจขอแสดงความเสียใจแก่ประชาชนชาวเยติที่ต้องมาพบกับเรื่องเลวร้ายเช่นนี้ด้วย ทางสภาจะรีบดำเนินการฟื้นฟูหมู่บ้านดังกล่าวโดยเร็วที่สุด” ชายผู้มีนามว่าอลาสแตร์กล่าว

“ปีศาจจึงจอกสีแดงตัวนี้นั้นมาจากที่ไหนกันคะ หรือว่าเป็นคนของตระกูลคิทซีเนะ” คำถามของนักข่าวสาวคนหนึ่งส่งผลให้บรรดาสื่อมวลชนต่างพากันส่งเสียงดังระงม

ทันใดนั้นภาพของทีวีเบื้องหน้าก็ดับมืดลงเพราะเทิร์นตีผู้ถือครองรีโมตกดปิดเครื่อง

เธอก็คงไม่อยากให้ผมรู้สึกเกี่ยวกับการที่มีคนมากล่าวถึงตระกูลตัวเองแบบนี้สินะ

ไม่แปลกที่จะมีคนคิดเช่นนั้น เพราะว่าจิ้งจอกเก้าหางมีแต่ผู้ที่มีสายเลือดของตระกูลคิชิเนะเท่านั้นที่สามารถเป็นได้ แต่ว่านอกจากผู้นำตระกูลแต่ละรุ่นแล้ว ผมไม่เห็นเคยได้ยินมาก่อนเลยว่ามีคนอื่น ๆ สามารถงอกหางทั้งเก้าได้อีก

เรื่องที่คุณแม่และอาเจ้ไปประชุมกันที่ตำหนักใหญ่คงจะไม่พ้นเรื่องนี้สินะ ท่าทางในระหว่างที่ผมไม่อยู่นี้จะมีเรื่องมากมายหลายอย่างเกิดขึ้นแฮะ

“การก่อกบฏฉันก็พอจะเข้าใจอยู่นะ เพราะว่าพวกนั้นชั่วร้าย แต่ว่าเยติโนลิ เป็นชนเผ่าที่ไม่เคยไปมีเรื่องกับใคร อยู่อย่างสงบมาโดยตลอด ทำไมจิ้งจอกเพลิงโลหิตตัวนั้นถึงต้องมาทำแบบนี้ด้วย” แอ็บโบว์ที่เคยเฝ้าปากชมเจ้าจิ้งจอกตัวนั้นกล่าวออกมา

“อา...แต่ก็นะ เรื่องพวกนี้นะพวกเราไม่สามารถทำอะไรได้หรอก ก็พวกเรายังเป็นแค่เด็กนักเรียนเองนี่นา ปล่อยให้พวกผู้ใหญ่เขาจัดการกันเถอะ” หนูอิเสริมก่อนจะหันมาทางผม “นายก็คิดแบบนี้ใช่ไหมหะ”

“อืม” ผมตอบด้วยเสียงแผ่วเบาพลาจ้องมองลิเวียที่ยังคงกินเค้กในงานอย่างเอร็ดอร่อย ท่าทางของเธอดูราวกับว่าไม่สนใจสิ่งรอบข้างใดๆ เลย แม้แต่น้อย สิ่งเดียวที่เธอสนใจอยู่ก็คือเค้กช็อกโกแลตที่ผมทำเอาไว้ให้เมื่อวาน

“เฮ้อออ” ผมถอนหายใจ

เด็กหนอเด็ก ทำไมตอนที่อยู่ไนท์กับตอนพักออกมา นิสัยถึงได้แตกต่างกันขนาดนี้ละ

หลังจากนั้นไม่นานผมก็พาพวกเพื่อน ๆ ไปเที่ยวสถานที่ขึ้นชื่อในเมืองของผม ไม่ว่าจะเป็นศาลเจ้าที่เขาว่ากันว่าถ้าอธิษฐานขออะไรก็ตามแล้วเขียนใส่แผ่นป้าย จากนั้นก็โยนป้ายนั้นลงในสระน้ำตรงหน้าศาลเจ้าแล้วละก็จะทำให้คำอธิษฐานเป็นจริง

เมื่อเพื่อน ๆ ของผมเขียนเสร็จก็พากันโยนป้ายลงสระน้ำกันหมด มีเพียงผมกับลิเวียที่มานั่งเล่นกันอยู่ตรงศาลาแถวนั้น ไม่ได้ไปอธิษฐานอะไรด้วย

ถ้าถามว่าทำไมผมถึงไม่ไปอธิษฐานล่ะ นั่นก็เพราะว่าผมมาอธิษฐาน

ต่อศาลเจ้าแห่งนี้เป็นสิบๆ รอบแล้วเห็นจะได้ ผมขอว่าให้มีสาว ๆ หันมาเหลียวมองหันมาสนใจมาชอบผมบ้าง แล้วผลเป็นยังไง...

สุดท้ายผมก็ยังคงโดดเดี่ยวไร้คู่เช่นเดิม...ความรู้สึกแบบนี้ คนมีคู่ไม่รู้หรอก

“ไม่เห็นจะขลังตรงไหนเลย” ผมพึมพำเบาๆ ขณะมองภาพของเหล่าสาว ๆ ที่อยู่ตรงหน้า ซึ่งทั้งนูอิ อัลเวล ทรีนดี้ แล้วก็เออ...มีเทียร์ ต่างก็หันมายิ้มให้ผมอย่างพร้อมเพรียง

เฮ้อ...ก็พวกเธอเป็นเพื่อนของผมนี่เนอะ ไม่แปลกที่พวกเธอจะยิ้มให้ ส่วนนายมีเทียร์ นายไม่ต้องยิ้มแบบนี้ให้ฉันก็ได้นะ มันรู้สึกขนลุกยังไม่รู้...

เสร็จจากตรงนี้พวกเราก็ไปต่อกันที่ตลาดนัดและห้างสรรพสินค้าชื่อดังของเมืองนี้ พวกสาว ๆ ต่างก็พากันไปชอปปิงหมด ทางด้านของหนุ่ม ๆ อย่างพวกเราจึงพากันไปเล่นที่เกมเซนเตอร์

“นี่มีเทียร์ ฉันขอฝากคูลิเวียหน่อยนะ ขอไปทำธุระแป๊บหนึ่ง” ผมพูดกับเจ้าหนุ่มหล่อผมเงินที่เพิ่งเล่นเกมต่อสู้ชนะผมเป็นรอบที่แปด

อา...ก็ไม่แปลกใจเท่าไรนักหรอกครับ ก็สองเดือนที่ผ่านมาเนะ ผมไม่ได้แตะเกมเลยนี่นา เป็นธรรมดาที่ผมจะแพ้ ฮะๆๆๆ

นี่ผมไม่ได้กำลังหลอกตัวเองนะครับ

ผมเดินออกมาจากเกมเซนเตอร์ก่อนจะมุ่งหน้าไปยังร้านขายของแห่งหนึ่ง ผมเดินหาของที่ผมต้องการอยู่ราวๆ สิบวินาที

“เจอแล้ว” ผมหยิบเจ้าสิ่งนั้นแล้วนำไปคิดเงินหน้าเคาน์เตอร์

คุณบ๊าที่เป็นคนคิดเงินเห็นสิ่งที่ผมนำมาก็ถามผมว่า “จะเอาไปทำอะไร เจ้าหนุ่ม ผู้ชายปกติที่ไหนเขาซื้อไอ้เนี้ยกัน”

“พี่สาวผมฝากซื้อนะครับ แฮะๆ” ผมหัวเราะแห้งๆ ก่อนจะเดินออกมาพร้อมกับเจ้าสิ่งนั้น ผมรีบนำมันยัดเข้าไปในกระเป๋ากางเกงเพื่อไม่ให้ใครเห็น

ไ้แล้วครับ ไอ้ของสิ่งนี้นะ มันจำเป็นสำหรับการกลับมาของเขาคอนัน เพราะถ้าไม่มีมันแล้วละก็ ผมคง...

สีโม่เงี่ยมผมกับคุณพ่อแล้วก็ลิเวียมาส่งเพื่อน ๆ ที่สนามบิน ส่วน
อาเจ็กกับคุณแม่นั้นยังไม่เสร็จจากธุระที่โลกปีศาจ

“แล้วเจอกันที่โรงเรียนนะคะคุณวา”

“แล้วเจอกันที่โรงเรียนนะครับคุณวา” หลังจากที่อัลเวลกับมีเทียร์บอก
ลาคุณพ่อผมเสร็จก็หันมาพูดกับผมด้วยประโยคเดียวกัน

“วันไหนว่างๆ ก็มาหาฉันที่บ้านบ้างนะพวก” คราวนี้เป็นเสียงของ
เฟอริบี้

นุอิกับแอ็บไว้นั้นก็บอกลาผมตามปกติ ในขณะที่ทีรีนี่ดีเธอพูดเพียง
แค่คำว่า “แล้วเจอกัน” เท่านั้น

เย็นซาจิงเลยนะ

“ไอ้ส แล้วเจอกันที่โรงเรียนทุกคน” ผมตอบกลับไปก่อนจะยิ้มให้
อย่างเป็นทางการเอง คุณพ่อของผมก็อวยพรให้พวกนั้นเดินทางโดยสวัสดิภาพ

ส่วนลิเวีย...

“หี” ลิเวียแค่เสี่ยงออกมาก่อนจะกอดอกแล้วก็สะบัดหน้าหนี

อะไรกันล่ะนั่น ไอ้ทำทางแบบนี้ล่ะ

“เฮ้อลิเวีย บอกลาเพื่อนๆ ฉันหน่อยสิ” ผมหันไปบอกเธอ แต่เธอก็ยัง
ไม่ยอมพูดอยู่ดี ที่หลังต้องจับมาตีกันอบรมสั่งสอนซะแล้วแฮะ

หลังจากที่ทุกคนขึ้นเครื่องบินไป พวกเราก็กลับบ้านกัน เห็นคุณ
พ่อบอกว่าคุณแม่กับอาเจ็กกลับมาในวันพรุ่งนี้ มื้อเย็นวันนี้ก็ต้องเป็นหน้าที่
ของผมเช่นเคย

“วาจิงๆ เค้าวายากินชีโครงหมูปออะ” ลิเวียที่นั่งอยู่บนตักของผมบอก
ระหว่างที่พวกเจ้านั่งรถแลมโบร์กินีคันหรูกลับบ้านกัน

“ไม่อะ หนูไม่ยอมบอกลาเพื่อนๆ ของพี่จ๋า ดังนั้นพี่จ๋าก็ไม่ยอมทำ
ชีโครงหมูปอให้หนูด้วยเหมือนกัน” ผมบอกเธอไปด้วยน้ำเสียงแง่งอน ไม่ต้อง
ห่วงครับ ไอ้สรรพนามที่ผมใช้นั้นนะนอกจากพ่อของผมที่กำลังขับรถอยู่แล้ว
คนอื่นๆ เขาไม่รู้หรอก

และเมื่อลิเวียได้ยินที่ผมบอกดังนั้นก็...

“จ๋า!!!” เธอร้องก่อนจะบีบคอผมและเขย่าไปมา

“อ้ออ โอเคลิเวีย พี่จ่ายอมแล้วๆ ปล่อยมือเถอะ แค่นี้ๆ”

เมื่อลิเวียได้ยินก็ยิ้มอย่างพอใจ

เกือบตายแล้วไหมล่ะ แรงเยอะชะมัด นี่สงสัยถ้าผมไปตีกันเธอสงสัยสอนจริงๆ มีหวังผมโดนเธอกระแทบตายคาเท้าแน่ หรือไม่ก็อาจจะโดนเธอจับตีกันซะแทน!!!

ไอ้อย่างหลังนี้มัน...น่ากลัวจริงๆ

กลางดึก ณ ธนาครแห่งหนึ่ง

“เร็วๆ สิเวีย เดียวพวกตำรวจก็จะตามมาแล้ว” ชายในหน้ากากไวววยอย่างร่อนรน ในมือขวาของเขามีปืนพกขนาด 9 มม. อยู่ด้วย

“วะชะฮ่าๆ รวยละรวยละ!!!” ชายอีกคนที่ยื่นข้างๆ หัวเราะ สิ่งที่เขากำลังถืออยู่นั้นคือกระเป๋าเป้ใบใหญ่ ซึ่งภายในบรรจุเงินมูลค่าหลายล้านเยนเอาไว้

ใช่แล้ว คนพวกนี้คือโจรปล้นธนาคร

กรี้ง!!! เสียงสัญญาณเตือนภัยของธนาครดังขึ้น แสดงให้เห็นว่าถึงเวลาที่พวกโจรเหล่านี้ต้องรีบเผ่นกันแล้ว

“อย่าฟ้าวสูอย่าฟ้าว ข่อยลืมเก็บ (รองเท้า) ไว้แหล่” โจรรูปร่างท้วมอีกคนพูดขึ้น ฟังจากสำเนียงก็รู้ว่าเจ้าคนนี้นั้นมาจากที่ที่แตกต่าง (?) ออกไป

“อียยย ไอบ้านนอกเอ๊ย! ช่างหัวไอบีบอะไรนั่นเถอะ เดี่ยวพอพวกเรารอดแล้วค่อยเอาเงินพวกนี้ไปซื้อคู่มือก็ได้” เจ้าโจรที่ถือปืนบอกด้วยน้ำเสียงเหลืออด ทว่า...

“บ่ได้ดอปปได้ เก็บคู่นี้อแม่ข่อยซื้อมาให้ ข่อยบ่อยาก...”

“หยุดอยู่ตรงนั้นแหละเจ้าพวกโจรกระจอก” ยังไม่ทันที่เจ้าโจรผู้ถูกเรียกว่าไอบ้านนอกจะกล่าวจบก็มีเสียงหนึ่งดังแทรกขึ้นมา

เมื่อโจรทั้งสามคน (รวมเจ้าบ้านนอก) หันไปมอง พวกเขา ก็พบกับ...

“แก...แกมัน ใ้ถูง่องโรคจิตที่เคยออกข่าวเมื่อสองเดือนก่อนนี่หว่า”
 เจ้าคนถือปืนร้องขึ้นมาขณะจ้องมองไปยังร่างของบุรุษผู้สวมถุงน่องสีดำคลุม
 หัวเอาไว้ เขานั่นยืนอยู่บนยอดเสาไฟฟ้าต้นหนึ่งท่ามกลางแสงสว่างจากดวง
 จันทร์และหมู่ดาว

ใช่แล้ว เขาคนนั้นได้กลับมาแล้ว

เคลวินแมน...

กลับมาแล้ว!!!